วารสารเพลงดนตรี
MUSIC JOURNAL
Volume 21 No.12 : August 2016
ISSN 0858-9038

Prince Mahidol

- **Jamie Phillips & Peter Moore Interview**
- A Short Story of The Art of Fugue, BWV 1080
- Composition professor, Felix Yanov-Yanovsky

วารสารเพลงดนตรี
MUSICJOURNAL

Volume 21 No. 12
August 2016

Editor's Talk

เจ้าของ
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล
บรรณาธิการบริหาร
สุกรี เจริญสุข
ที่ปรึกษากองบรรณาธิการ
สนอง คลังพระศรี
ผู้ช่วยบรรณาธิการ
ดวงฤทัย โพคะรัตน์ศิริ
Kyle Fyr
นิธิมา ชัยชิต
กองบรรณาธิการ
นพีสี เรเยส
พงศ์สิต การย์เกรียงไกร
บวรภัค รุจิเวชนันท์ (นักศึกษาฝึกงาน)
ฝ่ายภาพ
คนึงนิจ ทองใบอ่อน
ฝ่ายศิลป์
จรูญ กะการดี
นรเศรษฐ์ รังหอม
พิสูจน์อักษรและรูปเล่ม
ธัญญวรรณ รัตนภพ
เว็บมาสเตอร์
ภรณ์ทิพย์ สายพานทอง
ฝ่ายสมาชิก
สรวิทย์ ปัญญากุล
สำนักงาน
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล
(วารสารเพลงดนตรี)
๒๕/๒๕ ถนนพุทธมณฑลสาย ๔
ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล
จังหวัดนครปฐม ๗๓๑๗๐
โทรศัพท์ ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๒๕-๓๔ ต่อ ๑๕๗
โทรสาร ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๓๐
อีเมล musicmujournal@gmail.com
พิมพ์ที่
หยินหยางการพิมพ์ โทรศัพท์ ๐ ๒๙๐๓ ๘๖๓๖
จัดจำหน่าย
ร้านค้าวิทยาลัยดุริยางคศิลป์
โทรศัพท์ ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๒๕-๓๔ ต่อ ๕๑๕, ๕๑๖

กองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ในการพิจารณาคัดเลือกบทความลงตีพิมพ์โดยไม่ต้องแจ้งให้ทราบล่วงหน้า สำหรับข้อเขียนที่ได้รับการพิจารณา กองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ที่จะปรับปรุงเพื่อความเหมาะสม โดยรักษาหลักการและแนวคิดของผู้เขียนแต่ละท่านไว้ ข้อเขียนและบทความที่ตีพิมพ์ ถือเป็นทัศนะส่วนตัวของผู้เขียน กองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยและไม่ขอรับผิดชอบบทความนั้น

สวัสดีผู้อ่านทุกท่าน เวลาในแต่ละเดือนผ่านไปอย่างรวดเร็ว เพลงดนตรีมาถึงฉบับเดือนสิงหาคม ซึ่งเป็นช่วงครึ่งหลังของปี พ.ศ. ๒๕๕๙ แล้ว ปกของวารสารเพลงดนตรีที่อยู่ในมือท่านผู้อ่าน เป็นภาพประติมากรรม “พ่ออุ้มลูก” สร้างขึ้นเพื่อเป็นที่ระลึกในโอกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงครองราชย์ครบ ๗๐ ปี ขอเชิญท่านผู้อ่านแวะมาสัมผัสกับความงดงามของประติมากรรมชิ้นนี้ได้ที่ลานพระราชบิดา ข้างมหิดลสิทธาคาร

สำหรับวารสารเพลงดนตรีฉบับนี้ นำเสนอบทสัมภาษณ์วาทยกรรับเชิญมากฝีมือระดับโลกชาวอังกฤษ Jamie Phillips และนักทรอมโบนที่อายุน้อยที่สุดในวง London Symphony Orchestra Peter Moore ถึงเส้นทางด้านดนตรีที่ประสบความสำเร็จ และการทำงานในวงออร์เคสตร้าระดับต้นๆ ของโลก

ด้าน Musicology ฉบับนี้นำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับ The Art of Fugue, BWV 1080 ซึ่งเป็นบทประพันธ์ชิ้นสำคัญของ J.S. Bach ในด้านการประพันธ์ประเภท fugue พร้อมทั้งอธิบายถึงโครงสร้างและแนวคิดในการประพันธ์บทเพลงนี้

ผู้อ่านที่สนใจเกี่ยวกับชีวิตนักดนตรีคลาสสิกในรัสเซีย ติดตามได้จากบทความของวาเลรี ริชาเยฟ ซึ่งสัมภาษณ์อาจารย์สอนด้าน Composition ในประเทศอุซเบกิสถาน

นอกจากนี้ ยังมีภาคต่อของบทความ A Listening Guide to Debussy's 12 Etudes (Part 2) จากอาจารย์เอริ นาคากาวา และ Along the Artistic Journey (Part 2) จากอาจารย์ฮารุนะ ซึซิยะ

ปิดท้ายด้วยบทความสาระความรู้ทางดนตรีด้านต่างๆ จากนักเขียนประจำ บทความจากนักศึกษา และรีวิวการแสดงของวง TPO ในรอบเดือนที่ผ่านมา

ดวงฤทัย โพคะรัตน์ศิริ

สารบัญ
Contents

Editor's Talk

Dean's Vision
04 มหิดลสิทธาคาร แค่สร้างอาคารไม่เพียงพอ
สุกรี เจริญสุข (Sugree Charoensook)

EdPEx
08 ถอดเทป การตรวจประเมินคุณภาพ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล (ตอนที่ ๑)
บุรินธร สันติชีวะเสถียร (Burinthon Santichewasatian)

Musicology
10 A Short Story of The Art of Fugue, BWV 1080
Duangruthai Pokaratsiri (ดวงฤทัย โพคะรัตน์ศิริ)

Music Composition
14 รอบรู้เรื่อง Sibelius ตอน ซ่อนไว้ให้หายไป
วิษณ์กมล ชัยวานิชศิริ (Viskamol Chaiwanichsiri)

Jazz Studies
16 แจ๊สล้วนๆ
ดริน พันธุมโกมล (Darin Pantoomkomol)

Woodwind
22 สนุกกับฟลู้ท
ฮิโรชิ มะซึชิม่า (Hiroshi Matsushima)

Music Theatre
28 Along the Artistic Journey (Part 2)
Haruna Tsuchiya (ฮารุนะ ซึชิยะ)

Performance studies
30 A Listening Guide to Debussy's 12 Etudes (Part 2)
Eri Nakagawa (เอริ นาคากาวา)

Getting Ready
34 Pedagogy Tools for Applied Music Teachers: Being Comfortable in the Public View
Joseph Bowman (โจเซฟ โบว์แมน)

36 การสมัครเรียนสาขาดนตรีในระดับปริญญาตรี โท เอก ณ ประเทศสหรัฐอเมริกา (ตอนที่ ๒)
ภมรพรรณ โกมลภมร (Pamornpan Komolpamorn)

Music Business
42 The Future Paradigm of Music Industry
ภาวัต อุปถัมภ์เชื้อ (Pawat Ouppathumchua)

Interview
44 Jamie Phillips & Peter Moore Interview
Michael David Brice (ไมเคิล เดวิด ไบรซ์)

48 Composition professor, Felix Yanov-Yanovsky
Valeriy Rizayev (วาเลรี รีซาเยฟ)

Review
52 จากกรุงเทพฯ ถึงหนานหนิง ของวง Mahidol Wind Orchestra
จิตร์ กาวี (Jit Gavee)

56 The Planets and Prangcharoen at PMH
Kyle Fyr (ไคลน์ เฟอร์)

58 ค่ำคืนที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๙ กับทีพีโอ
อำไพ บูรณประพฤกษ์ (Ampai Buranaprapuk)

60 อิ่มใจกับบทเพลงอมตะ ในคอนเสิร์ต อิ่มบุญ ๕๑ ปี งานเพลงหมออวราห์
นฤตย์ เสกธีระ (Narit Sektheera)

Music Student
66 ๖ ปีที่รอคอย กับความฝันที่จะได้เป็น Soloist
ชินวัฒน์ เต็มคำขวัญ (Chinnawat Themkumkwan)

70 Thai Cellists in Latvia
Vannophat Kaploykeo (วรรโณพัฒร์ ค้าพลอยเขียว)

Alumni News and Notes
72 เต็ม 'แม็ค' กับความสามารถ
นิธิมา ชัยชิต (Nitima Chaichit)
บวรภัค รุจิเวชนันท์ (Bavornpak Rujiveaschanun)

เรื่อง: สุกรี เจริญสุข (Sugree Charoensook)
คณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

มหิดลสิทธาคาร
แค่สร้างอาคารไม่เพียงพอ

อาคารมหิดลสิทธาคาร (Prince Mahidol Hall) เป็นหอประชุมใหญ่ของมหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งออกแบบโดยบริษัทสถาปนิก ๔๙ (A49) ก่อสร้างโดยบริษัทคริสเตียนีและนีลเส็น (Christiani & Nielsen) จำกัด (มหาชน) เริ่มคิดออกแบบตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๘ และได้ก่อสร้างตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๐ ถึง พ.ศ. ๒๕๕๗ ใช้เวลาทั้งหมด ๑๐ ปี ผ่านการบริหารของอธิการบดี ๓ ท่าน ใช้งบประมาณ ๑,๕๐๐ ล้านบาท อาคารมหิดลสิทธาคารเป็นศูนย์รวมจิตใจของชาวมหาวิทยาลัยมหิดล เชื่อว่าคนไทยทุกคนต่างก็มีความภูมิใจกับอาคารหลังนี้ด้วย

มหิดลสิทธาคาร สร้างขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ ๔ ประการคือ เพื่อใช้ในงานรับพระราชทานปริญญาบัตร เพื่อเป็นบ้านของวงดุริยางค์ฟีลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย เพื่อใช้ในการประชุมทางวิชาการระดับชาติ และเพื่อรองรับการแสดงดนตรีระดับนานาชาติ สร้างบนพื้นที่ ๔๕ ไร่ ในอาคารมีเก้าอี้ ๒,๐๑๖ ที่นั่ง และทุกที่นั่งเป็นชั้นธุรกิจ คือ ที่นั่งกว้าง เบาะนุ่ม นั่งสบายทั้งคนอ้วน คนผอม และคนตัวใหญ่

มหิดลสิทธาคาร เป็นสัญลักษณ์ของรสนิยมและคุณค่าไทย เนื่องจากไทยยังไม่มีสถาปัตยกรรมสมัยใหม่ในระดับนานาชาติ มหิดลสิทธาคารได้รับการออกแบบที่สมสมัยงดงาม เป็นสัญลักษณ์ของไทยในโลกสมัยใหม่ เชื่อว่ามหิดลสิทธาคารจะเป็นอาคารที่ทุกคนกล่าวขวัญถึง เป็นพื้นที่ต้อนรับแขกบ้านแขกเมืองให้นักท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมได้ชื่นชม โดยเฉพาะชาวยุโรปสามารถเข้าถึงดนตรีได้ง่าย หากนักดนตรีคนเก่งของโลกได้เดินทางมาแสดงที่มหิดลสิทธาคาร ก็จะทำให้ภาพของประเทศไทยปรากฏในแผนที่โลก ซึ่งเป็นหน้าต่างที่สำคัญ

มหิดลสิทธาคาร เป็นคุณค่าทางวัฒนธรรม เป็นสถาปัตยกรรมที่งดงาม ดูแลการก่อสร้างอย่างดี ใช้วัสดุที่มีคุณภาพสูง ใช้เงินลงทุนสูงเพื่อให้ได้คุณภาพสูงสุด ทุกคนทำงานด้วยพลังใจ ทั้งสถาปนึกและวิศวกะ (คนคิด) ผู้ออกแบบ (สถาปนิก) ฝ่ายก่อสร้างและผู้ควบคุมงาน (วิศวกร) ต่างก็มีเป้าหมายเดียวกันว่า "คนไทยก็ทำให้เจ๋งได้" เพราะคำว่า "เจ๋ง" หรือ "สุดยอด" ไม่ค่อยมีในประเทศไทย ด้วยความหวังว่าจะได้มีอาคารแสดงดนตรีที่ดีทัดเทียมอารยประเทศ ใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย มีระบบเสียงที่ดี ที่สำคัญก็คือ มีการแสดงดนตรีอย่างต่อเนื่อง มีประสิทธิภาพและคุณภาพสูง สูงพอที่จะให้คนในเมืองเปลี่ยนใจมาใช้บริการของมหิดลสิทธาคาร

แน่นอน อาคารมหิดลสิทธาคารอย่างเดียวไม่พอ เนื่องจากอาคารเป็นสิ่ง

ก่อสร้างที่ไม่มีชีวิต อาคารจะมีชีวิตก็ต่อเมื่อมีคนเข้าไปใช้ประโยชน์จากอาคาร ยิ่งใช้อาคารให้มีประโยชน์ต่อสังคมมากเพียงไหน ก็จะทำให้อาคารมีบทบาทสำคัญมากขึ้นเพียงนั้น ดังนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสร้างกิจกรรม เมื่อสร้างอาคารระดับโลกก็ต้องหาสิ่งที่เกื้อหนุนระดับโลกมาเพิ่มเติม เพื่อจะให้อาคารมหิดลสิทธาคารมีเสน่ห์มากยิ่งขึ้น

ทั้งนี้ ในประเทศไทยมีอาคารที่คล้ายๆ หอประชุม อาคารเอนกประสงค์ สร้างขึ้นจำนวนมาก อาทิ ศาลาประชาคม ศูนย์วัฒนธรรมจังหวัด หอประชุมมหาวิทยาลัย ศูนย์ประชุมแห่งชาติ อาคารแสดงสินค้า ฯลฯ ความจริงแล้ว อาคารเหล่านี้สร้างเสร็จแล้วมีแต่ความว่างเปล่า ไม่มีกิจกรรมเกิดขึ้น อาคารที่สร้างนอกจากไม่สมประกอบแล้ว ยังใช้งานได้ไม่สมบูรณ์อีกด้วย ดังนั้น อาคารมหิดลสิทธาคาร นอกจากจะต้องสร้างความสมบูรณ์ของตัวอาคารแล้ว ยังต้องสร้างส่วนประกอบให้หรูหราขึ้นไปอีก

ประติมากรรมพ่ออุ้มลูก
เฉลิมพระเกียรติ ครองราชย์ ๗๐ ปี

การเพิ่มจุดที่น่าสนใจให้กับอาคารมหิดลสิทธาคาร จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะสัญลักษณ์ของอาคาร เครื่องหมายตราสัญลักษณ์ ประติมากรรมซึ่งจะสร้างให้อาคารมหิดลสิทธาคารมีความหมายมากยิ่งขึ้น อาทิ ประติมากรรมพ่ออุ้มลูก การปรับภูมิทัศน์ สวนดอกไม้ ต้นไม้ สถานที่พักผ่อนหย่อนใจ ที่นั่งเล่นในสวน โคมไฟส่องแสงสว่าง ซึ่งจะช่วยให้มหิดลสิทธาคารมีความน่าสนใจมากขึ้น

ทำไมต้องเป็นประติมากรรมรูปปั้นพ่ออุ้มลูก เพราะเมื่อเป็นพระราชบิดา (พ่อ) ก็ต้องมีพระโอรส (ลูก) ซึ่งเป็นรูปที่ไม่มีการปั้นแบบนี้มาก่อน โดยทั่วไปแล้วพระราชบิดาจะเป็นรูปปั้นทรงยศ อิริยาบถที่ประทับยืนทรงพระอิสริยยศ เป็นทหาร หรือทรงครุยปริญญา ทำให้เป็นรูปปั้นที่แข็งน่าเกรงขาม ครั้นปั้นที่ทรงเสื้อผ้าลำลองทั่วไป ทำให้รูปปั้นมีพลัง ประกอบกับการปั้นเป็นงานประติมากรรมไม่ใช่พระบรมราชานุสาวรีย์ จึงมีพลังสูงมาก เท่ห์และสง่างาม คนอยากใกล้ชิด

พื้นที่ลานกว้างข้างอาคาร ได้ออกแบบประติมากรรมรูปปั้นพ่ออุ้มลูกประดิษฐ์ไว้ข้างมหิดลสิทธาคาร เพื่อเป็นสัญลักษณ์ของความรัก ความอบอุ่น เปี่ยมด้วยความเมตตา เป็นที่พึ่งของทุกคนที่ได้เห็น ทุกคนต่างเอามือลูบฉลองพระบาท (รองเท้า) แล้วเอามือไปลูบหัวของตัวเอง ด้วยปรารถนาว่าตัวเองจะมีสุขภาพพลานามัยที่ดี เจ็บก็ขอให้หาย ไข้ก็ขอให้ฟื้น เพราะเชื่อว่าสมเด็จพระราชบิดาทรงเป็นหมอ ยังทรงมีพระเมตตาต่อพสกนิกรผู้เจ็บป่วยด้วย ดังนั้น ด้านหัวฉลองพระบาท (หัวรองเท้า) ก็จะมีคนมาลูบทุกวัน

สำหรับลานด้านข้างอาคารมหิดลสิทธาคาร มีพื้นที่ดินอยู่ ๒ แปลง ขนาด ๓ ไร่ และ ๕ ไร่ ซึ่งเป็นพื้นที่โล่ง สถาปนิก (A49) ผู้ออกแบบไม่ต้องการให้มีอะไรมาขวางกั้นสายตาเมื่อมองจากถนนด้านข้างไปยังอาคารมหิดลสิทธาคาร สายตาจะพุ่งตรงผ่านที่ว่างโล่งๆ พื้นที่มีความเวิ้งว้าง จึงได้ออกแบบให้เป็นลานประติมากรรม มีสวนต้นไม้และดอกไม้ประดับอาคารมหิดลสิทธาคาร จึงมีความสง่างามยิ่ง

ลานพระราชบิดา พื้นที่แปลงแรก (ขนาด ๓ ไร่) ออกแบบโดยบริษัทภูมิทัศน์ (L49) เป็นสนามหญ้าขนาบด้วยต้นไม้และสวนดอกไม้ บีบสายตาผู้ชมให้พุ่งตรงไปที่ประติมากรรมสำริดพ่ออุ้มลูก ซึ่งสามารถที่จะมองเห็นอาคารมหิดลสิทธาคารผ่านช่องสายตาอย่างประทับใจยิ่ง มีทางเดินขนาด ๑.๕ เมตร ดอกเสาเข็ม เทปูนกรวดล้าง แข็งแรงและสวยงาม ประดับด้วยโคมแสงสว่างตามทางเดิน และมีทางเข้าได้ ๕ ทาง

ประติมากรรมรูปปั้นพ่ออุ้มลูก ประทับนั่งที่ลานพระราชบิดา ข้างอาคารมหิดลสิทธาคาร ได้สร้างเสร็จแล้ว ซึ่งเป็นโฉมหน้าใหม่ของงานสร้างอาคารในมหาวิทยาลัยไทย ทุกฝ่ายได้ร่วมมือกันสร้างมหิดลสิทธาคารด้วยความมุ่งมั่นที่จะสร้างผลงานให้ดี ทุกคนเอาใจใส่และตั้งใจทำ มีความเข้าใจและร่วมมือกัน ทุกคนต่างรู้ว่าถึงเวลาแล้วที่คนไทยต้องสร้างประวัติศาสตร์หน้าใหม่ให้เกิดขึ้นในสังคม

ตรงกลางลานพระราชบิดาเป็นสนามหญ้ากว้าง มีพื้นที่ประมาณ ๑ ไร่ มีบันไดทางเดินไปในสนามหญ้า ปลูกหญ้านวลน้อย ซึ่งใบใหญ่ทนแดดทนฝน สีสวยงาม ตัดได้เรียบและหนาแน่น ทำให้สนามหญ้าน่าเดิน

ต้นไม้รอบๆ ลานพระราชบิดา มีทั้งไม้ใหญ่ อาทิ มะขาม ดูแล้วน่าเกรงขาม ชงโคฮอลแลนด์ ใบใหญ่ดอกสวยงาม ต้นพวงชมพู ดอกเป็นพวงสีชมพู ดูแล้วมีความสดชื่น มีต้นประดู่แดง ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของสมเด็จพระราชบิดา ท่านทรงเป็นทหารเรือและมีชื่อเล่นว่าแดง มีต้นทองกวาว ซึ่งเป็นต้นไม้ใบใหญ่ ลำต้นสวย และต้นคูณชมพู ซึ่งจะทำให้สวนดอกไม้ดูสะพรั่ง รวมแล้ว ๓๒ ต้น ส่วนใหญ่เป็นต้นไม้ขนาด ๖-๘ นิ้ว ต้นไม้โตพอสมควรแล้ว เพราะปลูกแล้วสวยโดยไม่ต้องรอคอย ระหว่างต้นไม้ใหญ่ได้แซมด้วยต้นจั๋ง ต้นหมากเขียว ดาหลา และเต่าร้าง เพื่อที่จะปิดโคนต้นไม้ไม่ให้เปลือย มีพืชคลุมดินให้ชุ่มชื่น สร้างความร่มเย็นให้กับบริเวณโดยรอบ

ส่วนไม้ประดับและดอกไม้ในสวน ได้ต้นคีโรเดนดรอน ซึ่งเป็นพันธุ์ไม้พุ่มเตี้ยเขียวขจี ต้อยติ่งดอกม่วงปลูกเป็นผืนลานกว้างกลางแดด ต้อยติ่งพื้นเมืองเหมาะกับพื้นที่ร่มรำไร ผกากรองเลื้อยและย่าหยาเสริมให้สวยงาม ริมทางเดินได้เสริมด้วยดอกไม้คุณนายตื่นสายมีหลากสี เพื่อให้มีดอกตลอดปี ซึ่งคุณนายตื่นสายนั้นชอบแดดและเป็นดอกไม้ขยายพันธุ์ได้เอง อดทนและอาศัยเทวดาเลี้ยง

ประติมากรรมพ่ออุ้มลูก ประทับนั่งบนท่อนไม้ ในท่านั่งประทับผ่อนคลายพระอิริยาบถ ทรงอุ้มพระโอรสด้วยความรัก มีความอบอุ่นและมีความผูกพัน เป็นประติมากรรมที่มีความสง่างามวิจิตรบรรจง เจิดจ้า สามารถสร้างพลังและแรงบันดาลใจแก่ผู้ที่พบเห็น สร้างความประทับใจในผลงานประติมากรรม และสร้างความรู้สึกที่ดี

ประติมากรรมพ่ออุ้มลูก มีความทันสมัย สร้างสรรค์และมีพลัง ทรงสถิตอยู่ในโลกอนาคตอันเป็นนิรันดร์ บ่งบอกถึงความเฉลียวฉลาด มีความคมคาย มีความล้ำยุคทางด้านศิลปกรรม และเหมาะ

สมสอดคล้องกับงานสถาปัตยกรรมมหิดลสิทธาคาร เมื่อเปิดผ้าคลุมวันแรก (๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๙) ทำให้ทุกคนที่เดินผ่านต้องหันมามอง หากอยู่ใกล้ก็จะเข้าไปถ่ายรูปส่งต่อให้เพื่อนหรือคนใกล้ชิดได้ดู เชื่อว่าประติมากรรมชิ้นนี้จะสร้างให้อาคารมหิดลสิทธาคารเป็นที่รู้จักแพร่หลาย ศิลปินช่างปั้นหุ่นโดยนายช่างวัชระ ประยูรคำ เป็นประติมากรรุ่นใหม่ที่มีผลงานจำนวนมาก โดยเฉพาะผลงานด้านประติมากรรมเจ้านายระดับสูง พระบรมราชานุสาวรีย์พระมหากษัตริย์ไทย ถือได้ว่าเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงสุดยอดในปัจจุบันของไทย

ศิลปินช่างหล่อ (Armando Benato) จากเมืองมิลาน ประเทศอิตาลี เมื่อโรงงานช่างหล่อของพ่อถูกปิด เพราะเทศบาลเมืองมิลานเห็นว่าโรงหล่อสร้างมลภาวะให้คนในเมือง จึงถือโอกาสเข้ามาเที่ยวเมืองไทย ก็ได้คิดทำโรงหล่อต่อจากธุรกิจของครอบครัว ตัดสินใจอยู่เมืองไทยมา ๓๕ ปีแล้ว (ค.ศ. ๑๙๘๑) ตั้งรกรากที่บ้านฉาง จังหวัดระยอง เปิดเป็นโรงงานหล่อ งานหลักก็จะหล่อรูปนางฟ้า เทวดา สันตะปาปา ส่งให้ลูกค้าในยุโรป เพราะมีลูกค้าประจำอยู่แล้ว อามานโด้เป็นนายช่างที่มีฝีมือดี ซื่อสัตย์ต่อลูกค้า สำคัญที่สุดก็คือใช้โลหะ (สำริด) ที่ได้มาตรฐาน น่าเชื่อถือ แม้จะมีราคาสูงกว่าโรงหล่อของไทย แต่ก็ส่งออกให้กับลูกค้าต่างประเทศซึ่งเขาต้องการของดีเท่านั้น

แท่งหินภูเขาไฟที่เป็นฐานรองรับประติมากรรมพ่ออุ้มลูก เป็นก้อนหินหนัก ๓๘ ตัน ได้มาจากเมืองตาก ขนาดสูง ๖๐ เซนติเมตร กว้าง ๓.๘ เมตร ยาว ๕.๘ เมตร ซึ่งดูใหญ่มาก ต้องใช้เวลาที่จะตัดและขนลงจากภูเขา ลำเลียงลงมาถึงกรุงเทพฯ แต่เมื่อตั้งประติมากรรมแล้ว มองไกลทำให้ดูสง่างาม มองใกล้ก็ดูอลังการ จนคนดูต่างก็สงสัยว่า เอาก้อนหินมาจากไหน มาได้อย่างไร

พ่ออุ้มลูก เป็นความพยายามที่จะสร้างประติมากรรมเพื่อรวมจิตใจคนให้มีส่วนร่วม เพราะเชื่อว่าศิลปะนอกจากจะมีพลังสร้างแรงบันดาลใจแล้ว ยังสร้างความอบอุ่น ส่องแสงสว่างในจิตใจคน เพื่อให้แต่ละคนได้เห็นความดีงาม สืบทอดพลังที่จะสร้างสรรค์สิ่งที่ดีงามต่อไป ทั้งนี้ได้รับงบประมาณสนับสนุนจากสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ เพื่อเป็นที่ระลึกในโอกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงครองราชย์ครบ ๗๐ ปี

ระย้าย้อยแสงงาม

ส่วนโถงด้านหน้าอาคารมหิดลสิทธาคาร วางแผนว่าจะติดตั้งโคมไฟระย้า (Chandelier) โดยการปั้นแสงให้เป็นตัว ดวงไฟระย้าย้อยแสงงาม สร้างให้เป็นรูปเซลล์สมองของมนุษย์ เพื่อที่จะเพิ่มความอลังการ เป็นงานที่เสริมสร้างเพื่อเติมความหรูหรา จัดเต็มพื้นที่ให้กับอาคารมหิดลสิทธาคาร ช่วยเสริมรายการแสดงดนตรีของวงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย มีส่วนช่วยดึงดูดมิตรรักแฟนเพลงให้มาฟังดนตรีมากขึ้น อย่างน้อยก็มีดวงไฟระย้าย้อย มีประติมากรรม มีสถาปัตยกรรม และมีสวนที่สวยงามนอกเหนือไปจากเสียงดนตรี

อาคารมหิดลสิทธาคารและการแสดงดนตรี ช่วยจูงคณะทูตจากประเทศต่างๆ เข้ามาชมการแสดงดนตรี ท่านทูตทั้งหลายก็เป็นแฟนเพลงประจำ ทูตของแต่ละประเทศต่างพยายามเสนอความช่วยเหลือ เสนอสินค้าและสิ่งที่ดีๆ ให้ ได้เสนอข้อแนะนำที่ถือว่าเป็นสิ่งที่ได้มาตรฐานสากล เสนอข้อแลกเปลี่ยนนักดนตรีเพื่อพัฒนาให้วงดนตรีเป็นทูตทางวัฒนธรรมมากขึ้น มีความเป็นสากลมากขึ้น ทั้งนี้ก็เพราะมหิดลสิทธาคารเป็นพื้นที่สาธารณะและเป็นพื้นที่ของชาวต่างชาติทั้งหลายให้มีความรู้สึกเดียวกันว่า ดนตรีเป็นสิ่งสำคัญของชีวิต

ท่านทูตจากสาธารณรัฐเช็ก (Czech Republic) เสนอให้ติดตั้งโคมไฟระย้า ที่ออกแบบโดยช่างจากประเทศของท่าน (บริษัท, Lasvit) ซึ่งอยู่ที่เมืองโนวีบอร์ (Novy Bor) อยู่ห่างจากกรุงปราก (Prague) ไปทางตะวันตกเฉียงเหนือ ๑๕๐

กิโลเมตร ได้ชื่อว่าเป็นโรงงานที่มีช่างทำโคมไฟระย้า (Chandelier) สวยงามยิ่งมีความเป็นมาที่ยาวนาน (๘๐๐ ปี) คณะกรรมการอาคารมหิดลสิทธาคาร มอบหมายให้ผู้บริหารวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ (คณบดี) ไปดำเนินการจัดหาโคมไฟระย้าเพื่อเพิ่มแสงสว่างหน้าอาคารและเพื่อเพิ่มความสวยงามให้อาคารมีความสง่างามมากยิ่งขึ้น จึงได้ตกลงที่จะติดตั้งโคมไฟระย้าแขวนที่ห้องโถง

ระหว่างวันที่ ๑๗-๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับอาคารมหิดลสิทธาคารได้เดินทางไปดูโคมไฟระย้าที่สาธารณรัฐเช็กเพื่อตรวจสอบการออกแบบของช่างศิลปินได้ออกแบบโคมไฟระย้าเป็นเซลล์สมองมนุษย์ที่มี ๓๒๘ ชิ้น แต่ละชิ้นมีแขนงแตกแยกออกเป็น ๓-๕ แขนง ทุกแขนงก็จะมีแขนยาวแยกออกไปทุกทิศทาง

เซลล์สมองที่ดวงไฟ ๓๒๘ ดวง แยกออกเป็น ๓ แฉก จำนวน ๑๐๐ ดวง เป็นดวงไฟ ๕ แฉก ๒๒๘ ดวง ทุกดวงมีแขนยาวออกไป ๖๐-๑๑๐ เซนติเมตร แต่ละดวงมีสายห้อยแยก (ทั้งที่เป็นสายไฟและสายห้อยแขวนดวงไฟ) เมื่อห้อยครบทุกดวงก็จะมีน้ำหนักรวม ๑ ตัน (๑,๐๐๐ กิโลกรัม) ความยาวของพื้นที่ ๓๑ เมตร กว้าง ๑๕ เมตร และลึก ๘ เมตร ซึ่งจะเต็มพื้นที่โถงอาคารมหิดลสิทธาคาร

การเป่าแก้วทำโคมไฟระย้าเป็นเรื่องที่ไม่ยาก เพราะบริษัทมีประสบการณ์สูง ปัญหาใหญ่อยู่ที่การขนส่ง เพราะเป็นโคมไฟระย้าจำนวนมาก กินพื้นที่ แตกร้าวได้ง่าย ค่าประกันของแตกราคาสูง ค่าใช้จ่ายในการขนส่งก็จะแพงมากเพราะกินพื้นที่ ซึ่งทั้งหมดก็เป็นเรื่องที่ยากแต่ก็ไม่เหลือบ่ากว่าแรงที่จะทำ เมื่อตั้งใจว่าอาคารมหิดลสิทธาคารจะเป็นอาคารที่ใช้เพื่อการแสดงชั้นแนวหน้าของชาติก็ต้องทำ

ข้อที่น่าเป็นห่วงก็คือ โคมไฟระย้าเป็นของฟุ่มเฟือย ดูหรูหราราคาแพง ดูแล้วรู้สึกว่ารวย ไม่เหมาะกับสถานศึกษาซึ่งทุกคนต้องการให้ประหยัด เพราะจะเป็นที่ครหาว่าใช้งบประมาณฟุ่มเฟือยทั้งๆ ที่เป็นประเทศยากจน ขึ้นชื่อว่าส่วนราชการแล้ว ใช้ของฟุ่มเฟือยไม่ได้ ทุกส่วนที่เป็นผู้กำกับ ผู้กำกับเงิน ผู้ตรวจสอบ ผู้ปกครองที่มีอำนาจ และผู้ที่ดูแลคุณภาพ ก็ไม่ค่อยมีใครจะเห็นด้วย แต่คนจำนวนหนึ่งต่างก็ปรบมือในหัวใจ อยากเห็นประเทศไทยเจริญ จึงใช้วิธีจัดงานเพื่อหาเงินสร้างโคมไฟระย้าเอง เพื่อปิดปากผู้กำกับทั้งหลาย พวกไม่เห็นด้วย พวกไม่ช่วยทำ ซึ่งก็ไม่มีประโยชน์แต่ประการใดที่จะไปโต้ตอบ เมื่อโคมไฟระย้าเสร็จแล้วก็ปล่อยให้โคมไฟระย้าส่องแสงระยับช่วยป้องกันตัวมันเอง

ดังนั้น อาคารมหิดลสิทธาคารจะต้องพัฒนาทุกด้านเท่าที่จะทำได้ นอกจากจะมีสถาปัตยกรรมที่สวยงามแล้ว ยังมีเครื่องมืออุปกรณ์ที่ทันสมัยสำหรับการแสดงดนตรี มีที่นั่งสบาย เข้าออกสะดวก เดินทางออกนอกเมือง ไปแล้วกลับยาก ก่อนจะไปก็ต้องตัดสินใจเสียก่อน เพราะระยะทางไกลเกินไปที่จะทำกิจกรรมอื่นๆ ในเวลาที่ใกล้ๆ กัน ตั้งใจแล้วก็ต้องไปเลย เพราะไกลห่างออกไปจากตัวเมือง ๒๗ กิโลเมตร การพัฒนาภูมิทัศน์ให้มีความสวยงาม การสร้างประติมากรรมเป็นสัญลักษณ์ การใส่โคมไฟระย้าให้ดูแล้วเจริญ จึงเป็นประเด็นสำคัญที่จะทำให้คนทั้งประเทศต้องคิด

คงไม่ต้องเป็นห่วงคนที่ชอบดนตรี คนเหล่านั้นตั้งใจไปฟังดนตรีโดยไม่คิดถึงปัจจัยอื่น ส่วนคนที่ไม่เคยฟังดนตรี ต้องไปฟังครั้งแรกด้วยเหตุผลอะไรก็แล้วแต่ อย่างน้อยหากมีสวนให้ชม มีประติมากรรมให้ชม เดินดูๆ แล้วรู้สึกว่าดี แถมยังมีโคมไฟระย้าประกอบเพลง ก็จะสร้างความตื่นเต้นที่ได้พบสิ่งแปลกใหม่ได้พอสมควรทีเดียว ทั้งหมดเป็นความพยายามที่จะสร้างรสนิยมการฟังดนตรี การพัฒนาดนตรีให้น่าฟังมากขึ้น การพัฒนานักดนตรีให้ขยันเอาจริงเอาจัง เพราะผู้ฟังที่มาก็ตั้งใจมาตั้งใจฟัง ลงทุนมาฟังดนตรี จะต้องได้สิ่งที่มีค่าที่สุดของชีวิต นั่นคือ ความไพเราะของเสียงดนตรี

เรื่อง: บุรินธร สันติชีวะเสถียร (Burinthon Santichewasatian)
นักวิชาการพัฒนาคุณภาพ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ถอดเทป การตรวจประเมินคุณภาพ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล (ตอนที่ ๑)

วันศุกร์ที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๙
ห้อง A205 อาคารภูมิพลสังคีต

ช่วงที่ ๑: เวลา ๙.๐๐-๑๐.๓๐ น.
ชี้แจงหลักการตรวจประเมิน
และสัมภาษณ์คณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์
ช่วงที่ ๒: เวลา ๑๕.๐๐-๑๖.๓๐ น.
การนำเสนอผลการตรวจประเมินด้วยวาจา

ช่วงที่ ๑: เวลา ๙.๐๐-๑๐.๓๐ น. ชี้แจงหลักการตรวจประเมิน และสัมภาษณ์คณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์

รศ.นพ.ธันย์ สุภัทรพันธุ์ : การตรวจเยี่ยมครั้งนี้ เป็นไปตามนโยบายของมหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งใช้เกณฑ์ EdPEx คือเป็นเกณฑ์เดียวกับ TQA หรือ TQC มาพัฒนาโดยกำหนดให้เป็นผู้เรียนและลูกค้ากลุ่มอื่นเป็นหลัก ในเนื้อหาส่วนใหญ่ก็จะเป็นเรื่องของหลักสูตรและการบริการอื่นๆ ส่วนงานจะมีการบริการที่มีความแตกต่างกันไป วัตถุประสงค์ของการตรวจประเมินก็คือ

๑. เพื่อเป็นประโยชน์ของส่วนงานให้รู้สภาพของตัวเอง เพราะแต่ละส่วนงานก็ทำงานไปโดยอาจจะไม่ทันได้กลับมามองตัวเอง จึงถือโอกาสนี้ที่เราจะได้เป็นกระจกทำให้ท่านจะกลับมามองตัวเองได้ดีขึ้น แต่กระจกก็อาจจะเป็นฝ้าหรือมัวหรือหากดูไม่ชัดก็ขออภัยด้วย

๒. เราจะนำผลการประเมินไปเพื่อให้ส่วนงานได้นำมาพัฒนา เพื่อเป็นวิจารณญาณของท่านว่า ท่านเห็นด้วยกับจุดแข็งและจุดอ่อนหรือไม่ จุดแข็งจะได้นำไปเสริมสร้างให้มีคุณค่ามากขึ้น จุดอ่อนก็จะมีโอกาสพัฒนา เพื่อนำไปสู่การพัฒนาปรับปรุง ซึ่งคะแนนไม่ได้เป็นส่วนสำคัญ แต่อยากจะมุ่งไปที่เนื้อหาของเกณฑ์ต่างๆ มากกว่า เรามีแผนและมีโอกาสพัฒนาที่จะนำไปสู่การกำหนดแผนกลยุทธ์ได้

ขั้นตอนในการประเมิน ขั้นตอนที่ ๑ ส่วนงานทำเอกสาร ทุกส่วนงานได้มีการเรียนรู้ตลอด ๓-๔ ปีที่ผ่านมา เอกสารมีการพัฒนามากขึ้น จาก PA เอกสารรายงานประจำปี หากทำรายงานประจำปี

คณะกรรมการตรวจประเมินคุณภาพ

๑. รองศาสตราจารย์ นพ.ธันย์ สุภัทรพันธุ์ (รองอธิการบดีฝ่ายทรัพยากรบุคคล)

๒. ศาสตราจารย์ ดร.ศันสนีย์ ไชยโรจน์ (รองอธิการบดีฝ่ายวิจัยและวิเทศสัมพันธ์)

๓. รองศาสตราจารย์ ดร.ภก.สมภพ ประธานธุรารักษ์ (รองอธิการบดีฝ่ายพัฒนาคุณภาพ)

๔. ดร.วีรเดช พันธ์วิศวาส (อาจารย์วิทยาลัยนานาชาติ)

ได้เช่นนี้ก็น่าจะสอดคล้องกับเกณฑ์มากขึ้น ขั้นตอนที่ ๒ มีการจัดตั้งคณะกรรมการประเมินที่มาจากความสมัครใจเลือก ไม่ได้มีการมอบหมายใครให้เป็นผู้มาประเมิน เรากำหนดว่าเราจะเข้ามาประเมิน ๒ วัน คือเมื่อวานกับวันนี้ แต่เมื่อวานเป็นวันที่มีความสำคัญอีกวันหนึ่ง เพราะว่ามีการรับตำแหน่งของท่านนายกสภามหาวิทยาลัยท่านใหม่ ทีมบริหารเป็นเจ้าภาพ ซึ่งได้พิจารณาเอกสารของส่วนงานแล้ว มีความเห็นว่าสำหรับที่นี่วันเดียวก็น่าจะพอ ประมาณบ่ายสามโมงก็จะรายงานผลเป็นลักษณะฉบับย่อ ส่วนฉบับเต็มก็จะตามมาภายหลัง หวังว่าการประเมินในครั้งนี้จะนำไปสู่ผลในระดับหนึ่ง จะเห็นได้ว่าการประเมินจุดแข็ง โอกาสพัฒนา นี่คือสิ่งที่เป็นภาระหน้าที่อยู่ตรงนี้ครับ ขอเชิญท่านคณบดีครับ

รศ.ดร.สุกรี เจริญสุข : วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ ขอต้อนรับทุกท่าน และดีใจที่รองอธิการบดีทั้ง ๓ ท่านมาเยี่ยม ผมถือโอกาสชวนน้องๆ ทุกคนที่เกี่ยวข้องกับฝ่ายบริหารของวิทยาลัย เป็นกำลังสำคัญของวิทยาลัย เป็นผู้เข้ามานั่งร่วมด้วย ตัวผมเองจะไม่นำเสนออะไรนะครับ ผมมีนักเรียน ๓-๔ คน ที่จะชวนเข้ามาเล่าให้ฟังว่าคุณภาพของวิทยาลัยเป็นอย่างไร

คนแรก พิศลย์ มนัสชินอภิสิทธิ์ เป็นนักเรียนแซกโซโฟน เรียนจบเตรียมอุดมดนตรี (ม.๔ - ม.๖) จากวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ ได้รับทุนไปเรียนที่ประเทศออสเตรีย สมัยรุ่นผมต้องไปไต่เต้ากว่าจะไปพิสูจน์ว่าเราสามารถเรียนได้ต้องใช้เวลาหลายปี แต่รุ่นนี้เป็นนักแซกโซโฟนที่นี่ ๓ ปี ไปเรียนปริญญาตรีที่นั่นเขาก็ให้ทุน พิศลย์ลองเล่าให้อาจารย์ฟังว่าเราไปเรียนที่ไหน ไปทำอะไรมาบ้าง

พิศลย์ มนัสชินอภิสิทธิ์ : สวัสดีครับ ผมชื่อ พิศลย์ มนัสชินอภิสิทธิ์ จบการศึกษาจากวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล หลักสูตรเตรียมอุดมดนตรี แล้วไปศึกษาต่อที่ Musik und Kunst Privatuniversität der Stadt Wien กรุงเวียนนา ประเทศออสเตรียครับ หลังจากผมไปสอบเข้าเรียนที่เวียนนาได้ เมื่อผมได้ไปเรียน ก็ได้มีประสบการณ์มากขึ้น ได้รู้ว่าเขาเรียนกันอย่างไร มีคอนเซปต์แบบไหน มีอะไรที่เหมือนหรือแตกต่างกับเรา ซึ่งมีสิ่งหนึ่งที่ผมค่อนข้างเซอร์ไพรส์มาก คือ ผมเคยคิดก่อนหน้านั้นว่า ผมเป็นแค่เด็กเอเชียคนหนึ่งที่ไปเล่นดนตรีที่ยุโรป แต่สิ่งที่เจอครั้งแรก เขาถามผมว่า จบจากที่ไหนมา ผมบอกว่า มาจากประเทศไทย ผมยังไม่ทันพูดชื่อมหาวิทยาลัยเลย เขาถามว่า ถ้ามาจากประเทศไทย ใช่มหาวิทยาลัยมหิดลหรือเปล่า ทำให้ผมรู้สึกแปลกใจว่า เขารู้จักมหาวิทยาลัยมหิดลด้วย ผมเลยรู้สึกว่า ในยุโรป ถือว่ามหาวิทยาลัยมหิดล วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ ก็มีชื่อเสียงพอสมควรเลยครับ หลังจากนั้นก็ได้เล่นคอนเสิร์ตกับคนต่างชาติตลอดเวลา ผมเล่นคอนเสิร์ตประมาณเดือนละ ๒-๓ ครั้ง และก็มีความสุขมากๆ ครับ

รศ.ดร.สุกรี : อีกคนหนึ่ง ฐิติพล พิเศษกุล ก็เป็นเด็กนักเรียนของวิทยาลัยที่สามารถไปเรียนต่อต่างประเทศได้ด้วยตัวของเขาเอง ฐิติพลลองเล่าให้ฟังว่าหลังจากที่จบจากที่นี่แล้ว เราไปเรียนต่อที่ไหน อย่างไร

ฐิติพล พิเศษกุล : สวัสดีครับ ผมชื่อ ฐิติพล พิเศษกุล ชื่อเล่น จุ๊กกรู ได้มีโอกาสไปเรียนต่อต่างประเทศ ที่เมืองอัมสเตอร์ดัม ประเทศเนเธอร์แลนด์ มหาวิทยาลัยชื่อ Conservatory of Amsterdam เริ่มจากการที่ผมได้มีโอกาสเรียนกับอาจารย์พร้อมวุฒิ สุดตะกู ที่โครงการศึกษาดนตรีสำหรับบุคคลทั่วไป (MCGP) สาขาซีคอนสแควร์ แถวศรีนครินทร์ ต่อมาก็ได้ให้ผมไปช่วยสอนด้วยครับ การที่ผมมีโอกาสได้เรียนเตรียมอุดมดนตรีที่วิทยาลัย ๓ ปี เป็นประโยชน์สำหรับผมที่สามารถจะนำไปต่อยอดกับการเรียนในชั้นปี ๑ ได้เป็นอย่างดีครับ ทำให้เรียนเข้าใจได้ง่ายและสนุกมากครับ

รศ.นพ.ธันย์ : ประเทศที่เลือกไปเป็นประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษ ทำให้เป็นอุปสรรค ต้องเตรียมตัวอย่างไร ทำไมถึงเลือกประเทศนี้ รวมทั้งปัญหาความยากลำบากในการดำเนินชีวิตด้วย

พิศลย์ : ที่ผมไปเวียนนา เรียนทุกวิชาเป็นภาษาเยอรมันครับ การเตรียมตัวตอนแรกค่อนข้างมีปัญหามาก เพราะไม่ใช่ภาษาที่ ๒ หรือ ๓ แต่เป็นภาษาที่เราต้องศึกษาเพิ่มเองที่ไม่ได้อยู่ในหลักสูตรในประเทศไทย ต้องมีการเตรียมตัวมากๆ เดิมทีผมเองก็ไม่ใช่คนที่เก่งภาษาอยู่แล้วครับ บวกกับวิชาที่ต้องเรียนก็เข้มข้นมาก อาจจะสอบตกได้ เรียกว่าชั่วโมงเรียนวิชาหนึ่งต่อสัปดาห์จะเรียนมากกว่าที่อื่น ๒-๔ ชั่วโมงเลยครับ แล้วก็เป็นภาษาเยอรมันด้วย ผมก็จะมีวิธีอย่างเช่น ผมจะพกเครื่องอัดเสียงเอาไว้ เวลาเรียนก็จะกดบันทึกเสียงเลย หลังจากกลับที่พักก็จะเอามาเปิดฟัง แล้วก็มานั่งเขียน ในเมื่อภาษาผมไม่ดี ผมก็ต้องทำงานหนักกว่าคนอื่น เช่น เพื่อนผม หลังจากเขาเรียนเสร็จ เขาอาจจะไปเตะฟุตบอล แต่ผมไม่มีสิทธิ์ทำแบบนั้น ผมต้องกลับมาเพื่อศึกษาต่อ จะได้ตามเพื่อนทันครับ

รศ.ดร.สุกรี : ฝีมือดนตรีของเราสู้เขาได้ไหม

พิศลย์ : ผมคิดว่าไม่น้อยหน้าเขาครับ

ฐิติพล : สำหรับของผม ประเทศเนเธอร์แลนด์เขาใช้ภาษาดัตช์ แต่ที่ผมเรียนใช้ภาษาอังกฤษทั้งหมดเลยครับ ภาษาอังกฤษเขาเก่งมาก ไม่ค่อยมีปัญหาเท่าไร จะมีก็แต่วิชา Theory History ที่จะยากหน่อยครับ

(ต่อตอนที่ ๒ ฉบับหน้า)

Story: Michael David Brice (ไมเคิล เดวิด ไบรซ์)
Music Technology Department
College of Music, Mahidol University

Jamie Phillips & Peter Moore Interview

On Friday 8th July and Saturday 9th July 2016 the TPO welcomed British guest conductor Jamie Phillips and British trombone soloist Peter Moore to a "British Music Night" at the Prince Mahidol Hall. The program for both nights included an opening piece arranged by Thai musician Prateep Suphanrojn. The main program included Benjamin Britten: Young Persons Guide to The Orchestra, Nathaniel Shilkret: Trombone Concerto and closed with Ralph Vaughn Williams: Symphony No.2 (London).

Despite both men being so young compared to their peers in the same field, Phillips (25) and Moore (just 20 years old) have many accomplishments under their belts.

Jamie Phillips recently completed four years working with the Halle Orchestra in Manchester as Associate Conductor and has spent the last year with the Los Angeles Philharmonic Orchestra under its Dudamel fellow program. His achievements, however, go much further with engagements including a debut concert with the BBC Scottish Symphony Orchestra, concerts with the Luxembourg Philharmonic, Deutsche Radio Philharmonie and many other guest conductor spots throughout Europe for his 2015/16 season. The young conductor is undoubtedly a promising talent and is one to watch as he is quite obviously bound for only greater things in the near future.

At the age of just 12 Peter Moore became the youngest ever winner of the BBC Young Musician Competition, by 18 he was appointed co-principal trombone of the London Symphony Orchestra and this season Moore joined the BBC 3 New Generation Artist Scheme. Engagements during the 2015/16 season include debuts with the Lucerne Symphony, Thailand Philharmonic and BBC Symphony Orchestras. As a soloist Moore has performed with the BBC National Orchestra Wales, Brighton Philharmonic and Polish Chamber Orchestra to name but a few.

Undoubtedly, both young men have bright futures ahead of them and their victories should be a source of inspiration and motivation for all musicians, young and old alike. It was a privilege to get to hear and see them perform alongside the TPO at this stage in their careers. I imagine it won't be so easy to see either of them perform in the near future, although it would be interesting to see how they nourish their talents and grow as musicians over time.

They were both gracious enough to take some time out of their rehearsal schedules to answer some questions for the Music Journal and for this they must be thanked.

How long have you been playing trombone?

Peter Moore: I've been playing Trombone since the age of about seven. I started playing in local brass bands back home in the UK. Trombone was the instrument I always wanted to play. I was advised to start with baritone (which is just a brass band instrument) then I moved to trombone, but I always wanted to play trombone.

What sort of schedule did you have before becoming a part of the London Symphony Orchestra?

Peter Moore: Well, it was funny because I sort of came straight out of school into the London Symphony Orchestra, so I was mainly studying and practicing. So it was a really nice transition. I was really fortunate that the job opportunity came along at that time.

How does it compare to your schedule now?

Peter Moore: My schedule now is very busy. I'm not actually full time with the orchestra, I do about 50-60% of the work, but it's still very busy. We do a lot of touring and a lot of travelling. Sometimes you can be working all day every day for seven days in a row, sometimes even ten days in a row. Then other times you'll have a week off. So there's no set structure, but it gives me the time to come over to Thailand and play with the TPO.

In your opinion what is the role of the conductor?

Peter Moore: They have the hardest job of all because they have to knit everything together. They sort of have to find a balance between working on little bits of the music and making sure it all fits together whilst still keeping an authentic interpretation of it. I suppose they are the most important artist because whatever the orchestra does, the conductor is mostly responsible for.

Jamie Phillips: There are many parts to the job of being a conductor and the first one, that perhaps is the most important, is to show a clear sense of the tempo and how the music is supposed to go. So you use your arms to show the rhythm of the music and also to bring all the musicians together. So if you didn't have a conductor it quite possibly might be chaos to have 80 musicians playing at their own speed. The other part is that you have to "interpret" the music, so you have the score open in front of you and it shows how all the music goes, but it's my job to bring the music to life. So you have to inspire and energise the musicians all while bringing your interpretation of the music.

What exactly are the orchestra members looking for when they're watching your movements?

Jamie Phillips: They need help for a clear sense of the tempo, but they also need help to shape the music because many of the musicians have solos to play. So you have to get the balance right between how much you show and dictate something should go while also giving them pace to be soloists and individual musicians. Every conductor will have a different bank of gestures they can use to make the music work but there are also very set patterns that are used to show four beats or three beats in a bar, for example. However, every conductor has a different way of showing or interpreting the music to the orchestra.

Peter Moore: You're just looking for as helpful guide as possible really. Of course, there are more things to it; you can't just watch the conductor and hope everything will be fine. You have to take a bit of responsibility for yourself. If you have a good conductor like Jamie it's very clear to see what he does and what he means, so you sort of feel a bit more comfortable and confident. However, this isn't always the case.

Have you ever experienced a situation where you felt unable to get the orchestra to play the way you had envisioned?

Jamie Phillips: Of course, it can be very difficult because if an individual musician has a clear idea of how they want some music to go and you ask or show them a different way, then that can be tricky, because it's going against what feels natural to them. Generally you work at it and it's an ongoing process, eventually you find a compromise… as with all things in life.

Is it difficult to maintain a consistent standard on different nights?

Peter Moore: It's extremely difficult to maintain a consistent standard, but you have to because people are coming and paying money to see you. You have to do whatever you can to be at the highest level you can be. Of course it's complicated by travelling, being tiered, different climate, different sleep patterns and even different food. I think you have to work so that you maintain an acceptable standard, because you can't be your absolute best all the time. I think you need to find that point where you say I can perform like this every single time and maintain that level and hopefully you play better.

Jamie Phillips: Generally. This week for example we started on Monday so we've had four days of rehearsals over the week, which means we've had time to develop and learn this music gradually. Very often you would have a much smaller amount of rehearsal time which inevitably can lead to a performance that's either underprepared or is really exciting because everyone is sitting on the edge of their seat. When you have the time to rehearse the music, you really have the feeling that there's time to develop with the music.

Has your age ever influenced how seriously you're taken by older or more seasoned members of the orchestra?

Peter Moore: No, I haven't found that. It can sometimes be quite intimidating when you have to come do master classes and some of the students are older than you. However, I've never found that in the orchestra back home. Everyone's been really helpful and supportive. Age has never really come into it, most people just treat everyone with respect.

Jamie Phillips: I like to hope that it doesn't matter that I'm 25 years old and I always have the impression that if I'm not concentrating on it then the musicians won't be thinking about it. I always find it a good sign when they are surprised by my age. That's the better way round, rather than saying "*yes of course, he's 25, how inexperienced he must be*".

What are some of the best and worst things about your respective positions in the orchestra?

Jamie Phillips: Well, I'm very fortunate that I've got to work with some really great orchestras around the world. I've been working with the Los Angeles Philharmonic this year, which has been an incredible experience. I've just finished four years working with the Halle Orchestra in Manchester, so that's been a really fantastic position to have with a really great orchestra. I also guest conduct (mostly in Europe) in different orchestras; Germany, Switzerland, Austria. So I'm very fortunate.

Peter Moore: As Trombone players we often spend quite a lot of time not playing. So we have to listen to everyone else and if you're part of a good orchestra (which I am) it's pretty great to look around and be amazed by the stuff that's going on around you. One of the negative things about spending a lot of time not playing is that it's harder to keep your playing at a level. So it's important to take time to prepare and also practice.

What advice would you give to aspiring musicians in your respective roles?

Peter Moore: The only piece of advice I would give is to surround yourself with as much music and as many different experiences as possible. Listen to different styles, don't just listen to people that play your instrument go and listen to all musicians. Go on YouTube and find performances from everywhere. Do other things as well because you need that space away from music. I play a lot of sport; that helps my mind.

Jamie Phillips: This is the question, whether people should become a conductor or not. I think with people going into music you should go be a musician if it's the thing you feel you could not live without. The music business is very competitive. There are many people going for the same jobs and it's difficult to have a stable income and make a good career out of it. However, if you feel like you could not live a day in your life without it then it's absolutely the career you should pursue. I started my life as a trumpet player then went on to be a conductor and the transition between the two generally comes very naturally.

Is there anything that you would like to leave with the readers?

Jamie Phillips: Well, it's been an amazing week working here in Thailand. It's been a great privilege to bring this British music to the TPO. I find it really staggering how they've managed to get this group of musicians together to form a really fantastic Symphony Orchestra. We take it for granted in Europe that in every major city there's an orchestra and for them to have created it here is really quite an achievement.

Peter Moore: It's been great to come visit another country and the people here have been lovely, I've enjoyed the food. I've had a fantastic time and I would like to come back again. So I'm thankful for that.

Story: Valeriy Rizayev (วาเลรี รีซาเยฟ)
Music Composition and Theory Department
College of Music, Mahidol University

Composition professor, Felix Yanov-Yanovsky

During this summer break I had a chance to go to my hometown in Uzbekistan. Besides visiting my relatives and friends, I also went to see my composition professor, Felix Yanov-Yanovsky. When I asked him if I could take an interview with him, he kindly agreed to answer to my questions.

1. WHAT IS THE SITUATION ON THE MUSICAL SCENE IN UZBEKISTAN RIGHT NOW?

Unfortunately, the situation on the musical scene has become somewhat difficult, especially with regards to performance practice. The National Symphony Orchestra of Uzbekistan is going through hard times: there is a shortage of performers, frequent changes of conductors and managers. Such former conductors as Zakhid Khaknazar and Vladimir Neimer were succeeded by young, unexperienced though talented people. They do not know the complete repertoire and do not have enough experience working with orchestras. The Youth Symphony Orchestra, which was formed not so long ago and which is conducted by the recent graduate of the Moscow Conservatoire Kamolliddin Urinbayev, has not yet found its place on concert stages. Only the chamber orchestra Turkiston (led by the conductor Eldar Azimov) regularly performs concerts with various programs. Another problem is a lack of concerts featuring music of professional Uzbek composers. Musical scores are rarely published and there are almost no recordings of their music. The Alisher Navoi State Opera Theatre as well as the Operetta Theatre are also in bad condition. They have the same problems – lack of performers, conductors…

2. BESIDES COMPOSING MUSIC, DO YOU TEACH AT THE CONSERVATOIRE? DO YOU HAVE ANY PRIVATE STUDENTS? ARE THEY TALENTED?

I haven't been teaching music composition at the Conservatoire since 2014 and I have never had private students. Some of my former students sometimes stop by my house and show me their new compositions, but this does not happen regularly. This is the reason why I've been composing more than I used to. Since 2009, myself and my wife, the musicologist Natalia Yanov-Yanovskaya regularly (twice a month) organise a set of lectures called Meeting Music in which we try to introduce to students the music of Uzbek composers and the music of contemporary European and Asian composers.

Exercises for Orchestration

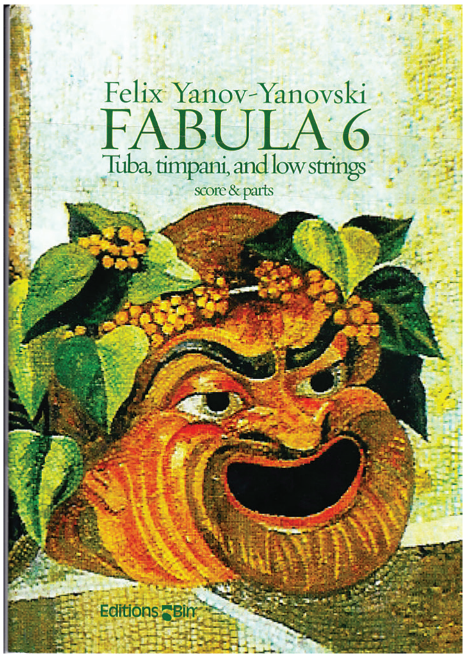

Fabula 6 for Tuba, Timpani and Low Strings

3. WHAT ARE YOU WORKING ON AT THE MOMENT?

My son Dmitri Yanov-Yanovsky and I are working on the music for the first Uzbek feature-length animation film. I have recently finished two big symphonic works: *The Space of Shadows* (a 10-movement cycle dedicated, if I may say so, to my attitude and piety towards the music of the great composers of the recent past, whose music, more or less, brought me to the path of composition: Scriabin, Grieg, Wagner, Ravel, Debussy, Mahler, Shostakovich, Messiaen, Bizet, Feldman) and Tahitian Pastorals (choreographic sketches on the paintings of Paul Gauguin). Besides that I wrote Concerto Grosso No. 5 for alto saxophone, trombone and strings (there is a plan to perform all five Concerti Grossi this coming October). The vocal cycle *Night* on the text by Federico García Lorca, the opera *Switch* on the text by Ray Bradbury and other pieces have been recently performed.

4. WHAT ARE YOUR PLANS FOR THE NEAR FUTURE?

My plans are the animated film I mentioned before and an attempt to perform some twenty pieces that have never been performed… (This is, by the way, the answer to the 8th question about 'having compositions not allowed for performance'. I only have and had works which have never been performed. None of my compositions has been prohibited in Uzbekistan, there were only problems with performance…)

5. IS IT POSSIBLE TO LISTEN TO YOUR MUSIC, HOW TO FIND IT? ARE THERE SCORES AVAILABLE? DO YOU HAVE YOUR WEBSITE?

This is a little bit complicated since I do not have my own webpage. But if anybody is interested in my music, he or she can contact me personally.

6. WHAT MUSIC GENRE DO YOU PREFER?

I have neither preferences nor preconceptions to any genre of music. One can find it in my CV that I write a wide range of music: ballets, pop songs, operas, film music, music for traditional Uzbek instruments, etc. In my opinion, a composer must be able to write in any genre no matter if it's his favourite or not…

7. YOUR SON DMITRI YANOV-YANOVSKY IS A RATHER WELL-KNOWN COMPOSER. HOW IS HE? WHO IS HE COLLABORATING WITH AND WHAT IS HE WORKING ON RIGHT NOW?

At the moment, Dmitri is much involved in film music working with many good directors. Besides that, he

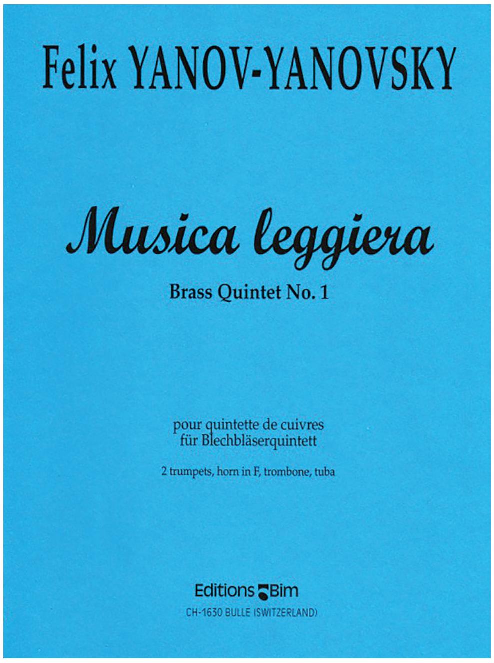

Musica Leggiera for Brass Quintet

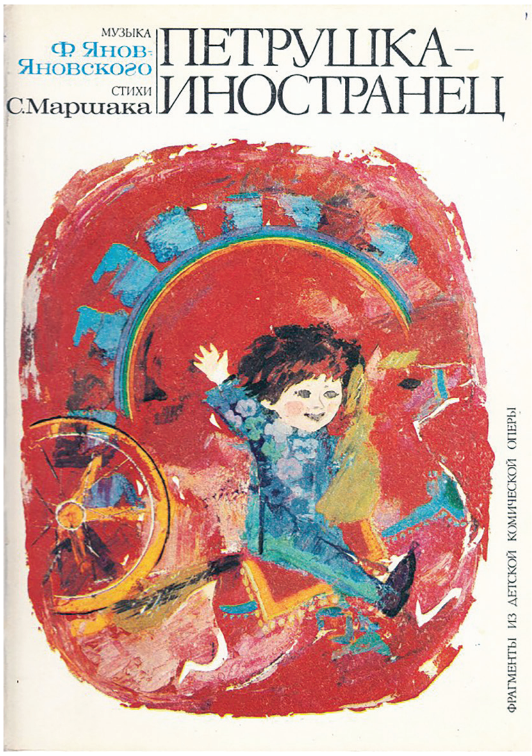

Petrushka the Foreigner, the Opera

writes a lot of instrumental and vocal music. Apart from the animated film I mentioned before, he is also working on the music for the excellent fairy-tale (film) *The Princess of the Desert*. He has recently finished an arrangement of one of Vivaldi's concertos for three cellos and chamber orchestra. This was a commission from Ivan Monighetti. In other words, he is always busy with something…

8. COMPOSERS OF THE SOVIET ERA ARE OFTEN SEEN AT THE WRONG ANGLE IN THE WEST. COULD YOU, A COMPOSER WHO WAS BORN AND WORKED DURING THAT PERIOD OF TIME, TELL HOW IT REALLY WAS AT THAT TIME? IS IT TRUE THAT COMPOSERS WERE NOT ALLOWED TO COMPOSE CERTAIN TYPES OF MUSIC? DID YOU HAVE ANY COMPOSITIONS WHICH WERE NOT ALLOWED FOR PERFORMANCE?

Unfortunately, there is an underestimation of the conditions many Russian (Soviet) composers worked under. The slogan of the leader "Art belongs to people and must be understood by people" (that is, people should be raised to be able to understand art) was substituted by some ideologists with "Art belongs to people and must be clear for people" (that is, art should be lowered to the level of understanding of any illiterate person). This is completely a different story. Any composition which was complex with regards to its musical language, structure, idea, was declared to be "not for people" and was never performed. The meaning of modern art was exaggerated at that time. It had to be ideologically 'right' and serve the interests and ideas of the Communist Party. It was prohibited to use any religious themes, texts. Besides that, some of compositional techniques (for example, dodecaphony, aleatory, etc.) were declared to be 'bourgeois' and prohibited. Composers who tried to use those techniques in their scores could be prosecuted. Thus, now we can be just curious about and pay homage to how those people under such conditions could save the spirit of music and create many wonderful compositions many of which, I am sure, will live on concert stages for years…

9. WHAT IS YOUR OPINION ABOUT CONTEMPORARY MUSIC OF SOUTHEAST ASIA?

Unfortunately, out of all varieties of Southeast Asian music, I am familiar (mostly) with Japanese composers such as Takemitsu (by the way, I own some of his scores thanks to my friends from Thailand!), Miosi, Matsudaira, Akutagawa, Toyama and others. I know the music of the Chinese composer Tan Dun (The Map, Tea, music for films). I know some compositions by the Thai composer Atibhop Pataradetpisan. He is a good composer. I wish I could hear his music more often…

10. WHAT WOULD YOU LIKE TO SAY TO THAI STUDENTS?

I live in the East and have learnt something about people's minds. I think that Thai students must be different from other people in Asia in that they work hard. This is the quality without which it is not possible to achieve something in any field of science and especially in music composition. The second thing (besides, of course, a talent and interest to his or her future profession) is to have a wide range of knowledge: literature, visual art, film, theatre. A person must possess a deep knowledge of various types of music – not knowing traditional music, classical music (both Eastern and Western), it is not possible to become a composer. All this is gained through time and constant work. A person who has decided to become a composer has to 'cancel' all school breaks, vacations, holidays and weekends. If there is no chance to work with the instrument or with the paper, one can still use his or her brain: think about the composition you are working at, keep it always in your mind and think, think, and think…

Interviewed by Valeriy Rizayev

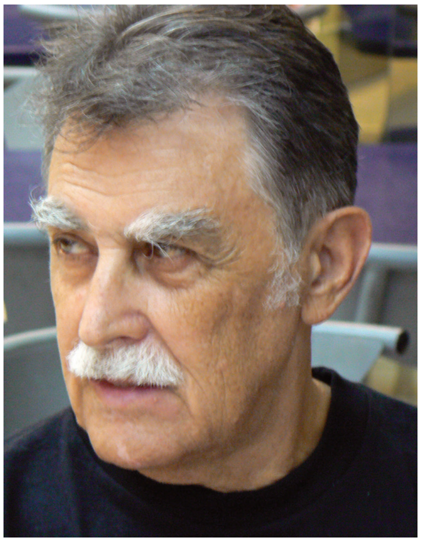

Felix Yanov-Yanovsky was born in 1934 in Tashkent, Uzbekistan (at that time, part of the Soviet Union). He graduated from the Tashkent State Conservatoire as a violinist (class of Naum Bronfman, 1957) and a composer (class of Boris Nadezhdin, 1959). He worked in the State Symphony Orchestra of Uzbekistan (1954-1964), in the String Quartet of the Uzbek Radio (1964-1970). Felix Yanov-Yanovsky taught at the Tashkent State Conservatoire since 1961. At present he is a professor at the composition department. Felix Yanov-Yanovsky is a member of the Composers' Union as well as the Cinematographers' Union of Uzbekistan.

Among his works are five symphonies, six operas, ballet, concerts for orchestra and for various instruments, five concerti grossi, requiem, Marcus-passion, oratorios and cantatas, about 60 film scores, songs, etc.

Yanov-Yanovsky's works have received several honours, including diploma for musical score to the animated film The Young Growth in 1981 in All-Ukrainian Film Festival, the Award of the Youth League of Uzbekistan for the music to the film *There will be a Warm Rain* in 1985, the Prize of the Cinematographers' Union of Uzbekistan for the music to the animated serial The History of Islam (in collaboration with Dmitri Yanov-Yanovsky) in 1995 and the 2nd Prize of the International Composers Competition Jihlava-2002 (Czech Republic) for the choral cycle Ropot.

Yanov-Yanovsky was a participant in various international festivals: in Alma-Ata (1992); in Minsk (1993, 1995); The "Almeida" (London, 1994); "Moscow Autumn" (1996, 2003, 2004); in Heidelberg, (1997); R.A.M. "200 Years of Russian Music" Festival (London, 1999); "Ilkhom-XX" (Tashkent, 1996, 97, 2000, 2005); "ppIANISSIMO" Festival (Sofia, 2001); "46. Festival sboroveho umeni Jihlava-2003" (Czech Republic), American Music Week (Sofia, 2003), Decadanse (Lunel, France, 2000, 2004). Yanov-Yanovsky collaborated with such music ensemble as "Continuum", "Basso Moderno" (USA), "To Be Sung", "Electra", "Spectrum Duo" (The Netherlands), ASM, Studio of Contemporary Music, Marc Pekarsky Ensemble (Russia), R.A.M. Soloists (England), Classic-Avante-guarde (Belorussia), Regio-chor binningen/Basel (Switzerland), Kuhn's Children Choir (Czech Republic), Toyota City Ballet Company (Japan).

Yanov-Yanovsky's works were performed in Bulgaria, England, France, Japan, Germany, The Netherlands, Czech Republic, Switzerland, USA, Serbia and CIS.

Contact information:

Address: C-1, 47, ap.42, Tashkent 100000, Uzbekistan
Phone (home): (998-71) 236 13 82
Mobile: (998 93) 380 19 81
E-mail: yanov.yanovsky@gmail.com

เรื่อง: นฤตย์ เสกธีระ (Narit Sektheera)
บรรณาธิการบริหารหนังสือพิมพ์มติชน

อิ่มใจกับบทเพลงอมตะ ในคอนเสิร์ต อิ่มบุญ ๕๑ ปี งานเพลงหมอวราห์

ไปชมคอนเสิร์ต อิ่มบุญ อิ่มใจ ๕๑ ปี งานเพลงหมอวราห์ เมื่อวันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๕๙ มาครับ

ตอนขับรถกลับบ้านรู้สึกอิ่มใจมีความสุขเหมือนชื่อคอนเสิร์ตเลย

อาจเป็นเพราะวันนั้นการแสดงเป็นไปอย่างสมเกียรติหมอวราห์ วรเวช คุณหมอนักประพันธ์ ทั้งพี่ เพื่อน น้อง ลูกศิษย์ รวมไปถึงแฟนเพลง มากันแน่นหอประชุมมหิดลสิทธาคาร มหาวิทยาลัยมหิดล

แถมบทเพลงที่นำมาแสดงก็มีนักร้องตัวจริงเสียงจริงฉบับดั้งเดิมมากันคับคั่ง

ใครมีโอกาสได้ไปชมวันนั้นคงรู้สึกเหมือนกัน... คุ้มค่าเกินราคา

กล่าวถึงหมอวราห์ วรเวช หรือชื่อจริงว่า **ศาสตราจารย์คลินิกเกียรติคุณนายแพทย์วราวุธ สุมาวงศ์** นั้น เป็นนักประพันธ์เพลงมีชื่อเสียง

เพลงที่จำติดหูคือ "เทพธิดาดอย"

"มวลเถาวัลย์ป่าใบเขียว
คดลดเลี้ยวพันเกี่ยวคบไม้ใหญ่
ฝูงมัจฉาว่ายแหวกน้ำใส
เวียนวนไปภายในสายวารี"

จำได้ไหมครับ?

บทเพลงที่หมอวราห์แต่งนั้นมีอีกมาก และในคอนเสิร์ตวันนี้ก็มีโอกาสได้ฟังอย่างเต็มอิ่ม

สำหรับใครที่รู้จักหมอวราห์ คงทราบว่าหมอวราห์เป็นหมอสูตินรีเวช เคยทำงานที่ภาควิชาสูติศาสตร์-นรีเวชวิทยา คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๒-๒๕๑๐ แล้วย้ายมาทำงานที่ภาควิชาสูติศาสตร์-นรีเวชวิทยา คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๑

หลังจากนั้นคุณหมอวราห์ก็อยู่ที่โรงพยาบาลรามาฯ กระทั่งดำรงตำแหน่งรองคณบดีคณะแพทยศาสตร์ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๐-๒๕๓๙

แม้ปัจจุบันหมอวราห์จะเกษียณอายุราชการแล้ว แต่ก็ยังทำงานด้านการแพทย์ศึกษามาจนถึงปัจจุบัน

อ๋อ ลืมบอกไปว่า หมอวราห์อายุ ๘๒ ปี แล้วนะครับ แต่ยังแข็งแรง เดินตัวตรง และร่วมขับร้องในคอนเสิร์ตครั้งนี้ด้วย

วันนั้นหมอวราห์แต่งตัวหล่อเฟี้ยว แววตาเมตตาและรอยยิ้มอันเป็นมิตรยังคงปรากฏให้เห็น

ใครเคยพูดคุย ใครเคยร่วมงาน คงทราบว่าคุณหมอมีทั้งความเมตตาและกรุณาเหมาะสมกับวิชาชีพ

ทั้งวิชาชีพแพทย์ และวิชาชีพครู

แนะนำคุณหมอวราห์ยาวหน่อย เพราะคอนเสิร์ตคราวนี้เป็นคอนเสิร์ต ๕๑ ปี งานเพลงหมอวราห์ นี่นา

ทราบมาว่า คนแข็งขันจัดคอนเสิร์ตครานี้ขึ้น ไม่ใช่ใครที่ไหน แต่เป็น **รศ.ดร.สุกรี เจริญสุข** คณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล นี่แหละ

ดังนั้น บทเพลงและการจัดการแสดง ตั้งแต่เริ่มจนกระทั่งจบ จึงอลังการ สมเกียรติ สมศักดิ์ศรีหมอวราห์

และยังมีผู้ศรัทธานำเงินมาบริจาคให้มูลนิธิโรงพยาบาลรามาธิบดี รวมแล้วประมาณ ๔-๕ ล้านบาท

อิ่มทั้งใจ อิ่มทั้งบุญ ตามชื่อคอนเสิร์ตเป๊ะ

บทเพลงที่นำมาแสดงในคอนเสิร์ตวันนั้น มี ๓๒ เพลง ไม่นับรวมเพลงสรรเสริญพระบารมี

แต่เชื่อไหม แค่บทเพลงสรรเสริญพระบารมี ก็สัมผัสได้ถึงความอลังการแล้ว เพราะบทเพลงสรรเสริญพระบารมีในวันนั้น นอกจากจะบรรเลงโดยวงไทยแลนด์ฟีลฮาร์โมนิกออร์เคสตร้าหรือทีพีโอแล้ว ยังมีวงคอรัสขนาดใหญ่ของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ขับร้องอีกด้วย

แถมยังเป็นการบรรเลงและขับร้องในหอประชุมมหิดลสิทธาคาร ซึ่งมีระบบเสียงดีเยี่ยม

บทเพลงสรรเสริญพระบารมีที่ได้ยินจึงยิ่งใหญ่ อลังการ และไพเราะมาก

หลังจากบทเพลงสรรเสริญพระบารมีผ่านไป **ดร.ธนพล เศตะพราหมณ์** วาทยกรในการแสดงครึ่งแรก ก็นำผู้ฟังเข้าสู่ **บทเพลงเทิดพระเกียรติภูมิพลมหาราช** ซึ่งสมาคมนักแต่งเพลงแห่งประเทศไทย ขณะที่หมอวราห์เป็นนายกสมาคม และ

สมาคมนักกลอนแห่งประเทศไทย ในยุคนายประสิทธิ์ โรหิตเสถียร เป็นนายกสมาคม ได้แต่งเนื้อร้องและทำนอง

จากนั้นเป็น **บทเพลงเทิดพระนามมหิดล** ซึ่งหมอวราห์เป็นผู้ประพันธ์ทำนอง ส่วนคำร้องเป็นผลงานของอาจารย์บุญเสริม พึ่งพุทธรัตน์ อาจารย์พยาบาล โรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล ประพันธ์เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๐

ทั้งสองบทเพลง ขับร้องโดยวงคอรัสที่ยืนอยู่เต็มเวที เสียงที่ได้ยิน มั่นคงหนักแน่น

ยิ่งท่อนที่สมเด็จพระราชบิดา เจ้าฟ้ามหิดลอดุลยเดชฯ กรมหลวงสงขลานครินทร์ ทรงเคยมีพระราชดำรัส "ขอให้ท่านถือสุภาษิต อัตตานัง อุปมัง กระ จงปฏิบัติต่อผู้อื่นดังเช่นท่านได้ปฏิบัติให้กับตนเอง" และอาจารย์บุญเสริมนำมาประพันธ์เนื้อท่อนหนึ่งว่า...

"อัตตานัง อุปมัง กระ
เราจะทุ่มเทพลังกายใจ
เพื่อสนองพระบาทไท้
ธ ทรงมุ่งใจตั้งปณิธาน"

ฟังแล้วฮึกเหิม ปลุกชาวมหิดลให้รักษาอุดมการณ์... **"จงปฏิบัติต่อผู้อื่นดังเช่นท่านได้ปฏิบัติให้กับตนเอง"**

ชอบ!

หลังจากนั้น บทเพลงของหมอวราห์ก็บรรเลง เริ่มจาก **บทเพลงฝันลวง** ซึ่งเป็นเพลงแรกที่หมอวราห์แต่งขึ้น

บทเพลงนี้แต่งขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๘ แต่งระหว่างเดินทางจากกรุงเทพฯ ไปเชียงใหม่

สมัยนั้นการเดินทางใช้เวลานาน ขึ้นรถตอนดึก ๕ กว่าจะถึงที่หมายก็ ๓ ทุ่ม หมอวราห์ใช้เวลาช่วงนั้นแหละประพันธ์ทั้งเนื้อร้องและทำนอง ออกมาเป็น "ฝันลวง" อย่างที่ได้ยิน

ผู้ขับร้องในวันนั้นคือ **วิชา วัชรเทพ** ที่บินมาจากกระบี่ เพื่องานนี้โดยเฉพาะ

จากบทเพลงฝันลวง ก็เข้าสู่ **บทเพลงรักต้องห้าม** ขับร้องโดย **รังษิยา บรรณกร** เพลงนี้เป็นบทเพลงแรกของหมอวราห์ที่ได้รับความนิยม โด่งดังตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๓-๒๕๑๔

เป็นเพลงที่คุ้นหู ตอนขึ้นต้นมีวงสตริงเริ่ม ประสานกับวงทีพีโอ ช่วงท้ายมีไวโอลินขับกล่อมคลอกับเนื้อร้อง

"ไยพระพรหมแกล้งฉันให้มาใกล้เธอ
ปองรักเธอใฝ่บำเรอให้ช้ำชอกใจ
รักต้องห้ามเหมือนไฟลามเผาใจให้ไหม้
สุดจะผ่อนความร้อนคลายไป เหมือนตกอยู่ในอเวจี"

ฟังแล้วกระชากใจ โอ้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ทำไมถึงดัง

ฟังเพลงของหมอวราห์มาไม่กี่เพลง

วิชา วัชรเทพ

รังษิยา บรรณกร

ศรวณี โพธิเทศ

ดาวใจ ไพจิตร

รู้สึกประทับใจการใช้คำที่ทำให้เห็นภาพ

บทเพลงพะวงรัก ขับร้องโดย **ศรวณี โพธิเทศ** เป็นอีกหนึ่งเพลงที่ฟังแล้วเห็นภาพตอนตกอยู่ในห้วงรัก

ช่วงที่ร้องว่า

“คอยกังวลมิเป็นสุข
มีรักเหมือนมีทุกข์ล้นปรี่
ผุดนั่งผุดลุกแทบทุกนาที
นี่หรือความรัก”

ตอกย้ำความรู้สึกของคนที่เป็นโรครักได้ถึงใจ

ในสูจิบัตรให้ข้อมูลว่า เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๖ เป็นยุคที่วงการเพลงไทยสากลนิยมนำทำนองเพลงต่างชาติมาใส่เนื้อร้องไทย หมอวราห์จึงคิดว่า ทำไมไม่แต่งทำนองกันเอง บทเพลงนี้ ๒ วรรคแรกแต่งทำนองคล้ายจีน ส่วนที่เหลือได้เสริมแต่งจนครบเพลง

และเป็นเพลงที่ได้รับหลายรางวัลทั้งแผ่นเสียงทองคำ ด้านเรียบเรียงเสียงประสาน ทั้งรางวัลขับร้องยอดเยี่ยมเพลงลูกกรุงหญิง งานเสาอากาศทองคำ ส.ส.ส. ของศรวณี โพธิเทศ รวมไปถึงรางวัลอารีรังจากงานมหกรรมเพลงกรุงโซล ครั้งที่ ๑ ที่ประเทศเกาหลีใต้ ก็ได้รับมาด้วยในครั้งนั้น

บทเพลงถัดมา ชื่อเพลง **ลบรอยแผลรัก** ที่ **ดาวใจ ไพจิตร** ขับร้อง เนื้อร้องบทเพลงนี้แสดงอานุภาพแห่งรัก

เป็นรักที่ทำให้แผลเก่าจากรักเดิมได้รับการสมานจนหายไป

ตามเนื้อร้องที่ว่า

“แต่แล้วความดีที่เธอสรรค์สร้าง
บุกเบิกทางความรักสว่างอีกครั้ง
ปลุกชีวิตจิตฮึกเหิมเพิ่มพลัง
สร้างความหวังภายหน้าโอ่อ่าสง่าศรี
เนื้อในแผลใจฉันเพิ่มเช้าเย็น
ลบรอยแผลเป็นหายเช่นเนื้อดี
โอ้ความรักมีพลังอย่างนี้
สร่างทุกข์สุขทวีตราบรักยังมีหวัง”

เป็นไงบ้างครับ หวานซึ้ง หยดย้อยมีพลัง

ในช่วงครึ่งแรกของการแสดงนี้ ยังมีอีกหลายบทเพลง ไม่ว่าจะเป็น **บทเพลงอย่าสงสารฉันเลย** ขับร้องโดย **รุ่งฤดี แพ่งผ่องใส** และ **บทเพลงสุดเหงา** ขับร้องโดย **ทิพย์วรรณ ปิ่นภิบาล** ที่ฟังแล้วสุดเหงาจริงๆ

ส่วน **บทเพลงเพลินไพร** ขับร้องโดย **ถิรพร ทรงดอน** นักศึกษาชั้นปีที่ ๒ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล นั้น ฟังแล้วให้ความรู้สึกเหมือนไปนั่งชมมิวสิคัล เพราะเสียงที่เปล่งออกมาผ่านการเจียระไนจนไพเราะ

นอกจากบทเพลงนี้แล้ว ถิรพรยังขึ้นมาร้องกับ **ทัศนัย กิตติรุ่งสุวรรณ** ใน

รุ่งฤดี แพ่งผ่องใส

ทิพย์วรรณ ปิ่นภิบาล

บทเพลงสอนน้อง อีกครั้งด้วย

ทัศนัย ก็กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ ๒ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ยังมี **บทเพลงไม่อยากให้มีพรุ่งนี้** ที่ขับร้องโดยนักศึกษาวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล บทเพลงนี้ร้องคู่ มี **อมรภัทร เสริมทรัพย์** และ **ธนพล ศิริรัตน์** นักศึกษาวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ ชั้นปีที่ ๔ ทำหน้าที่ถ่ายทอดอารมณ์รักของเพลงออกมาได้ดี

ทั้งถิรพร และทัศนัย รวมถึงอมรภัทร และธนพล นั้นเสียงดี สมกับที่ **ศาสตราจารย์เกียรติคุณ นายแพทย์พูนพิศ อมาตยกุล** ซึ่งทำหน้าที่พิธีกรบอกไว้ว่า เป็นนักร้องรุ่นใหม่ที่สามารถขับร้องบทเพลงกับรุ่นป้าได้อย่างสบายๆ

บทเพลงคู่จีบกันระหว่างหนุ่มสาว ยังมีให้ฟังอีก คราวนี้ผู้ขับร้องฝ่ายชาย ไม่ใช่ใครที่ไหน หากแต่เป็นหมอวราห์เอง

พอศาสตราจารย์เกียรติคุณ นายแพทย์พูนพิศ ประกาศชื่อ เสียงปรบมือก็ดังขึ้น

บทเพลงชื่อ **รักใต้แสงดาว** หมอวราห์ เลือกที่จะร้องคู่กับ **โฉมฉาย อรุณฉาน**

เนื้อร้องของบทเพลงนี้ไม่ธรรมดา ตอนที่ฝ่ายชายเกี้ยวฝ่ายหญิง หยอกเย้ามีลีลา

ชายร้องว่า "ดอกไม้อะไรก็ไม่หอมเท่า กลิ่นกายของเจ้านวลน้องคนดี"

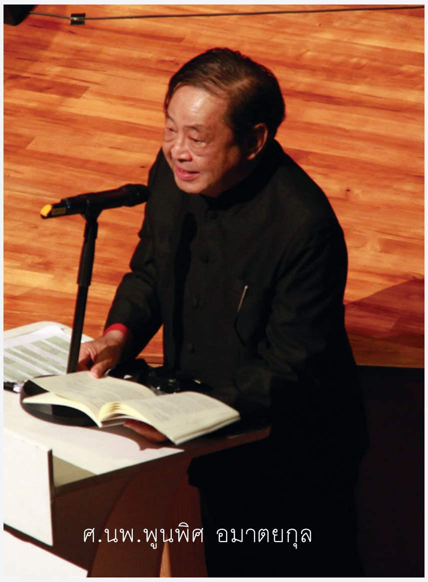

ศ.นพ.พูนพิศ อมาตยกุล

โฉมฉาย อรุณฉาน และ วราห์ วรเวช

หญิงเขินร้องตอบว่า "เอาที่ไหนมาพูดคะพี่"

ชายไม่สนยังร้องต่อ... "กลิ่นแก้มน้องนี้เป็นสักขีพยาน"

หญิงตำหนิว่า "พูดพล่อยจนเคยตัว น้องกลัวคนมีหลายบ้าน"

ชายร้องว่า "แก้มบ้านไหนก็ไม่หอมหวาน" หญิงสวนขึ้นมาว่า "มีกี่บ้านคะ ช่วยวานบอกน้องให้รู้"

ช่วงนี้ดนตรีขึ้นมาขัด หมอวราห์ทำท่ากระซิบ

ฝ่ายหญิงร้องว่า "กระซิบไกลไปหน่อย พี่พูดเสียงค่อยน้องฟังไม่ค่อยรู้"

ฝ่ายชายได้ทีร้องว่า "จ่อปากให้แนบกับหู"

ฮ่า ฮ่า ฮ่า เห็นภาพไหม... เพลงรักๆ ใคร่ๆ แบบนี้ หมอวราห์ก็แต่งได้

ไม่เพียงแค่นั้น หมอวราห์ยังประพันธ์เพลงล้อเลียนสังคมด้วย ซึ่งในคอนเสิร์ตวันนั้น **สุดา ชื่นบาน** และ**ฉันทนา กิติยพันธ์** ได้ออกมาขับร้อง ๒ บทเพลง

เพลงแรกชื่อ **สงสารยมบาล** เพลงที่สองชื่อ **ไปวัด**

ทั้ง ๒ บทเพลง เป็นเพลงสนุก ดนตรีเล่นด้วยจังหวะเร็ว เข้าเนื้อร้องที่ต้องการล้อเลียนสังคม

เนื้อร้องจากบทเพลงสงสารยมบาล กล่าวถึงงานของเจ้าจอมนรก และสุวรรณ-สุวาน ผู้จดบัญชีคนบาปที่ต้องทำงานเหนื่อย เพราะมนุษย์โลกแย่ลง จน "นรก

สุดา ชื่นบาน และ ฉันทนา กิติยพันธ์

พญ.พันทิวา สินรัชตานันท์

จิตติมา เจือใจ

คับคั่งแปดขุมขั้นน้อยไป”

“ผีเก่าก็ไม่ไปผุดเกิด
ผีใหม่ก็เตลิดไม่รู้มาจากไหน
นรกคับแคบถนัดใจ
ยมบาลกลุ้มใจไม่ได้กินไม่ได้นอน”

สุดสุดเลยครับท่าน

ส่วนเนื้อร้องไปวัดนี่ก็ไม่ธรรมดา ตีแผ่พฤติกรรมคนไปวัดอย่างถึงกึ๋น

“คนที่ไปวัดในสมัยนี้
ไปหาหลวงพ่อหลวงพี่ชื่อดัง
บ้างต้องการเครื่องรางของขลัง
หวังสร้างพลังป้องกันชีวา
คนที่ไปวัดในสมัยนี้
ไปหาหลวงพี่ให้ชี้โชคชะตา
จนแน่นขนัดเต็มวัดเต็มวา
สารพันปัญหาต่างสรรมาถามกัน...”

เป็นยังไงบ้าง ฟังแล้ว..ใช่เลย ใช่ไหมครับ

สำหรับบทเพลงที่ผู้ฟังปรบมือนานมากในช่วงแรกของการแสดงคือ บทเพลงชื่อ **เทพธิดาดอย** เป็นเพลงในภาพยนตร์ชื่อเดียวกับชื่อเพลง ออกฉายเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๓ ขับร้องโดย **แพทย์หญิงพันทิวา สินรัชตานันท์**

เป็นบทเพลงที่ฮือฮามาตั้งแต่ผู้ขับร้องเดินออกมา เพราะแพทย์หญิงพันทิวาแต่งชุดชาวเขาออกมาปรากฏตัวหน้าเวทีและเมื่อวงทีพีโอเริ่มอินโทร บรรยากาศแห่งขุนเขาก็ปรากฏให้เกิดในจินตนาการ

เหมือนอยู่บนเขาทางภาคเหนือ หรือไม่ก็อยู่ในยูนนานประเทศจีน

และเมื่อดนตรีส่งเข้าสู่บทเพลง แพทย์หญิงพันทิวาเปล่งเสียง “มวลเถาวัลย์ป่าใบเขียว....” เสียงปรบมือก็ดังขึ้น เพราะเสียงของเธอยังไพเราะชวนฟังเหมือนอดีต

เนื้อร้องของบทเพลงนี้ยิ่งใหญ่ การพรรณนาโวหารถึงธรรมชาติสร้างภาพได้อภิรมย์

“มวลเถาวัลย์ป่าใบเขียว
คดลดเลี้ยวพันเกี่ยวคบไม้ใหญ่
ฝูงมัจฉาว่ายแหวกน้ำใส
เวียนวนไปภายในสายวารี
มวลบุปผชาติดาษเนินเขางาม
แลสะพรั่งแทรกตามหินทุกก้อนมี
สาวแม้วแฉล้มแก้มสดสี
กายใจพลีให้ชายเชื้อชาติไทย”

เช่นเดียวกับตอนบรรยายถึงความรักของหญิงแม้วกับหนุ่มไทย เมื่อผนวกรวมกับทำนอง ฟังแล้วสุดโรแมนติก

“อันอานุภาพความรัก
แท้นักประจักษ์รักยิ่งใหญ่
มีอำนาจเหนือทุกสิ่งไป
มนต์ดลใจพันผูกสองชีวัน
แม้วกับหนุ่มไทยฉ่ำชื่นหัวใจ
ดวงฤทัยมีแต่รักที่คงมั่น
ลืมสิ้นทุกสิ่งเคยผูกพัน
ลืมกลางคืนกลางวันลืมเวลา”

ฟังกี่ครั้ง ฟังกี่ที ก็ชอบ

ศาสตราจารย์เกียรติคุณ นายแพทย์พูนพิศ เล่าว่า แพทย์หญิงพันทิวาเป็นหมอแผนกตาอยู่โรงพยาบาลรามา เป็นคุณหมอที่ชอบเขียนการ์ตูนและร้องเพลง คุณหมอพูนพิศอยู่แผนกหู ได้ยินเสียงร้องแล้วปิ๊งเพราะไพเราะ จึงชวนไปออกทีวี จากนั้นครูเอื้อ สุนทรสนาน มารักษาหู ตามหาตัวแพทย์หญิงพันทิวาไม่พบ หมอวราห์ทราบข่าวจึงดึงตัวไป แล้วประพันธ์เพลงให้ กระทั่งโด่งดัง

ในคอนเสิร์ตครั้งนี้ แพทย์หญิงพันทิวาขึ้นมาร้องอีกหลายเพลง ในครึ่งแรกของการแสดง นอกจากเพลงเทพธิดาดอยแล้ว ยังมี **บทเพลงคนจนไม่มีสิทธิ์** ขับร้องกับคอรัสชาย

สำหรับบทเพลงปิดท้ายในครึ่งแรก คือ **ดำฤษณา** ขับร้องโดย **ศรวณี โพธิเทศ**

และการแสดงครึ่งหลัง วาทยกรเปลี่ยนจาก ดร.ธนพล เป็น **พ.ท. ประทีป สุพรรณโรจน์** และมีบทเพลงอีกมากมายที่ได้ฟัง

บทเพลงมนุษย์ ขับร้องโดยแพทย์หญิงพันทิวา **บทเพลงหักหัวใจ** ขับร้องโดย **จิตติมา เจือใจ บทเพลงใจร้างห่างใจ** มี **วิชา วัชรเทพ** ขับร้อง **บทเพลงบาปบุญ**

ขับร้องโดย **อุมาพร บัวผึ่ง**

ตามมาด้วย **บทเพลงหากรักก็บอกมา** ขับร้องโดย **กัลป์ธีรา ทรงประโคน** และคอรัสหญิง

กัลป์ธีรา ศึกษาอยู่ชั้นปีที่ ๓ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล มีเสียงร้อง ท่าทาง และสายตาดึงดูดใจ

บทเพลงนี้หมอวราห์เขียนไว้ในสูจิบัตรว่า “ท่านคิดว่าผู้หญิงตามเนื้อเพลงคนนี้ที่ถ่ายทอดความรู้สึกในใจออกมา ว่าหากชายหนุ่มผู้นั้นรักดิฉันก็ขอให้บอกมาเถิด อย่ามัวแต่มองนั้น เธอเป็นคนเจ้าชู้ หรือว่าสงบเสงี่ยมสงวนท่าทีเก็บความรู้สึกร่ำร้องอยู่ในใจ”

พอฟังกัลป์ธีราขับร้อง ต้องขอตอบหมอวราห์ว่า ผู้หญิงตามเนื้อเพลงเป็นเช่นไรไม่ทราบ แต่สำหรับน้องกัลป์ธีราคนนี้ ขอบอกว่า ต้องเจ้าชู้แน่ๆ เลย...

ต่อมาเป็น **บทเพลงชวนชมเพลิน บทเพลงบึงน้ำฟ้า** ขับร้องโดย แพทย์หญิงพันทิวา **บทเพลงโกรธเคืองเรื่องใด** ขับร้องโดย **ณัฐชยา ราชวงษ์** นักศึกษาชั้นปีที่ ๔ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล **บทเพลงสมน้ำหน้าตัวเอง** ขับร้องโดย ทัศนัย กิตติรุ่งสุวรรณ

และอีก ๓ บทเพลงกินใจ **บทเพลงตะแลงแกงแทงใจ บทเพลงวิวาห์วาย บทเพลงคำขอร้องครั้งสุดท้าย** ขับร้องโดย ศรวณี โพธิเทศ

บทเพลงทั้งสามนี้ เมื่อศรวณีเปล่งเสียง ผู้คนในหอประชุมต่างอึ้ง เพราะพลัง

อุมาพร บัวผึ่ง

กัลป์ธีรา ทรงประโคน

เสียงที่ได้สัมผัสนั้น ขอบอกว่ามาเต็มๆ

ยิ่งบทเพลงตะแลงแกงแทงใจนั้นนับตั้งแต่เนื้อร้องเริ่มต้น “เหมือนถูกคำสั่งให้ประหารรรรรร...” ผู้ฟังผู้ชมก็ถูกตรึงให้นั่งนิ่ง แล้วเสียงปรบมือตอบรับบทเพลงก็กระหึ่ม

และเมื่อบทเพลงจบลง เสียงปรบมือก็ดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้ปรบมือกันยาวนาน

ถือได้ว่าบทเพลงนี้เด่นที่สุดในการแสดงช่วงหลัง

ระหว่างนั้น ศรวณี โพธิเทศ ได้กล่าวจากใจ ขอบคุณ “พี่หมอวราห์” ที่ให้เพลงที่ศรวณีใช้เลี้ยงชีวิตมาจนถึงปัจจุบัน

ฟังแล้วปลื้ม!

จากนั้นคอนเสิร์ตก็เข้าสู่ช่วงท้าย บทเพลงที่นำเสนอเป็นบทเพลงเกี่ยวกับรามาธิบดี ทั้ง **เพลงรามาธิบดี เพลงรามาปณิธาน** ซึ่งแพทย์หญิงพันทิวาขับร้องกับคอรัสวงใหญ่ของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้ถ่ายทอดอุดมการณ์ของชาวรามาธิบดีออกมา

และสุดท้ายผู้ขับร้องที่มาร่วมคอนเสิร์ตครั้งนี้ก็ออกมาหน้าเวที ร่วมกันร้องเพลง **“อำลาอาลัย”** เพื่อร่ำลาผู้ฟังที่มาชมการแสดง

บทเพลงอำลาอาลัยเป็นบทลาจากที่ให้ความหวังว่าจะกลับมาพบกันใหม่

“จากกันแล้วเราจะไม่จากไปลับ
จากไปแล้วเราจะกลับมาพบกันใหม่
ทุกนาทีที่ผ่านมาคุ้มควรค่าจำไว้
ถึงเวลาจากใจอาวรณ์
จะอยู่ไหนในดวงจิตห่วงคิดถึง
ค่าแห่งมิตรคิดคำนึงไม่มีคลายคลอน
ตลอดทั่วทุกแห่งหนจะสวดมนต์อ้อนวอน
ขอพระคุ้มครองผองเราได้ย้อนกลับมาพบกัน”

โอ้ ว้าว เป็นบุญหูที่ได้ยิน ที่ได้ฟังบทเพลงจากการประพันธ์ของสุภาพบุรุษเสื้อกาวน์

ศาสตราจารย์คลินิก นายแพทย์วราวุธ สุมาวงษ์ หรือหมอวราห์ วรเวช ผู้ประพันธ์บทเพลงอมตะฝีมือชั้นครู

เรื่อง: นิธิมา ชัยชิต (Nitima Chaichit)
ผู้ช่วยบรรณาธิการวารสารเพลงดนตรี
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล
บวรภัค รุจิเวชนันท์ (Bavornpak Rujiveaschanun)

เต็ม 'แม็ค' กับความสามารถ พิศลย์ มนัสชินอภิสิทธิ์

"ไม่เคยไม่ภูมิใจเลยที่ได้เป็นเด็กดุริยางคศิลป์"

เมื่อกล่าวถึงศิษย์เก่าจากรั้ววิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล คงจะขาด พิศลย์ มนัสชินอภิสิทธิ์ ไปไม่ได้ ที่ความสามารถเป็นที่ประจักษ์มานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว ไม่ว่าจะเป็น การได้รับรางวัลเหรียญทอง รองชนะเลิศอันดับ ๑ จากการประกวดเซ็ทเทรดเยาวชนดนตรีแห่งประเทศไทย ครั้งที่ ๑๖ ด้วยเครื่องดนตรีแซกโซโฟน หรือได้รับการขนานนามว่าเป็นสุดยอด Saxophone Soloist จากโครงการ MCGP Youth Wind Ensemble วันนี้วารสารเพลงดนตรีก็ได้มีโอกาสมานั่งสัมภาษณ์สดหลังจากที่พิศลย์เพิ่งบินลัดฟ้ากลับจากกรุงเวียนนา ประเทศออสเตรีย ได้ไม่นาน เรียกว่ายังไม่ทันให้หายเหนื่อยเลยก็ว่าได้

เรียนรุ่นไหน วิชาเอกอะไร จบปีไหน

ผมเรียนเตรียมอุดมดนตรีครับ เอกแซกโซโฟน จบไปเป็นรุ่นที่ ๑๔ ในปีการศึกษา ๒๕๕๘ ครับ

ได้นำความรู้ที่ได้เล่าเรียนจากดุริยางคศิลป์ไปทำอะไร มากน้อยแค่ไหน

ผมต้องพูดก่อนครับว่า การที่ผมมาเรียนที่ดุริยางคศิลป์ในหลักสูตรเตรียมอุดมดนตรี หลักสูตรค่อนข้างเน้นไปด้านการเรียนดนตรี เพราะผมตั้งใจไว้อยู่แล้วว่าภายภาคหน้าในการเรียนปริญญาตรีและปริญญาโท ผมจะศึกษาด้านดนตรีอยู่แล้วครับ เพราะฉะนั้นการที่ผมได้มาเรียนตั้งแต่ Pre-College ที่เป็นดนตรีตั้งแต่แรก ก็เหมือนได้มีการเตรียมตัวมากขึ้นๆ จนทำให้ผมสามารถไปสอบในที่ที่ผมต้องการได้ครับ

การได้เข้าร่วมมาสเตอร์คลาสในงาน The 7th Thailand International Soloist Saxophone Summer Camp 2016 "Elite Project" วันที่ ๔-๘ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ที่วิทยาลัยจัดขึ้น มีอะไรพิเศษบ้าง

มาสเตอร์คลาสครั้งนี้เป็นเหมือนค่ายเล็กๆ หนึ่งในคนที่มาทำมาสเตอร์คลาส คือ

Jean Marie-Londeix เขาเป็นนักแซกโซโฟนที่เรียกได้ว่าเป็นตำนานของวงการเลยครับ รู้สึกเป็นเกียรติมาก เพราะว่ารู้จักชื่อเสียงเรียงนามมานานแล้วครับ นานๆ ถึงจะได้มีโอกาสมาสเตอร์คลาสสักครั้ง ประทับใจมากๆ เลยครับ คือเขามีความรู้ทางด้านแซกโซโฟนมาก ถ้าจะพูดตอนนี้ก็น่าจะเป็นคนที่มีความรู้เกี่ยวกับแซกโซโฟนคลาสสิกมากที่สุดบนโลกใบนี้ก็ว่าได้ครับ เลยทำให้ได้วิชามากมายจากเขา

ตอนนี้เรียนอยู่ที่ไหน

ตอนนี้ผมเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัย MUK ครับ ย่อมาจาก Musik und Kunst Privatuniversität der Stadt Wien ครับ อยู่ที่กรุงเวียนนา ประเทศออสเตรียครับ

ประสบการณ์การเรียนที่ไทยกับต่างประเทศแตกต่างกันมากไหม

ต่างครับ ทั้งเรื่องหลักสูตรและก็เรื่องภาษาด้วย แต่โดยทั่วไปแล้วทางด้านที่ผมเรียนมาจากวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ ก็ค่อนข้างครอบคลุมเกือบทั้งหมดแล้วครับ แต่ก็มีบางส่วนที่ต้องศึกษาเพิ่มเติมครับ

มีปัญหาอะไรบ้าง

สำหรับผมแล้วน่าจะเป็นเรื่องภาษาครับที่มีปัญหา เพราะที่เวียนนาเขาไม่ได้พูดเป็นภาษาอังกฤษ เขาเรียนเป็นภาษาเยอรมัน ผมจึงต้องศึกษาทั้งเนื้อหาที่จะเรียนพร้อมกับศึกษาด้านภาษาไปด้วย เพราะว่าทุกวิชาเรียนเป็นภาษาเยอรมันหมดเลยครับ

ตอนนี้คงเก่งภาษาเยอรมันแล้ว

หวังว่าจะเก่งครับ (หัวเราะ)

มุมมองของชาวต่างชาติต่อวิทยาลัยเป็นอย่างไร

วันแรกๆ ที่ผมไปถึงที่เวียนนา ทางนั้นก็ให้แนะนำตัว ให้อธิบายว่าคุณเป็นใครมาจากไหน ผมอธิบายไปว่า ผมอายุ ๑๘ ผมเรียนแซกโซโฟนมาจากประเทศไทย ผมยังไม่ทันได้บอกชื่อมหาวิทยาลัยเลย เขาก็ถามว่า ใช่มหาวิทยาลัยมหิดลหรือเปล่า เขารู้จัก ผมพูดคุยกับเพื่อนๆ ที่เป็นนักเป่าแซกด้วยกันนะครับ เขาก็บอกว่าเคยมีการแข่งขันใหญ่ๆ ที่จัดที่ไทย ฉันอยากไปมากๆ เลย ทำให้ผมรู้สึกเลยว่าดุริยางคศิลป์ในสายตาคนยุโรปหรือคนที่ผมรู้จักในเวียนนา เป็นวิทยาลัยที่ค่อนข้างเป็นที่รู้จักมากๆ ไม่ใช่แค่ในเอเชียที่มีผู้คนรู้จัก แต่กลับเป็นที่รู้จักมากแล้วในฝั่งยุโรป เขาค่อนข้างสนใจที่จะมาแข่ง มาเที่ยว มาร่วมกิจกรรมของทางวิทยาลัยตลอดเวลาครับ ถ้ามีโอกาส

ซ้อมบ่อยมากน้อยแค่ไหน

ปกติแล้วก็ซ้อมทุกวันครับ แต่แล้วแต่บางวันด้วยว่าว่างหรือเปล่า เพราะว่าถ้าผมอยู่ที่เวียนนาก็ต้องเรียนภาษาด้วย เรียนวิชาอื่นด้วยครับ ก็เลยต้องดูว่าจะว่างแค่ไหนครับ แต่ก็พยายามซ้อมให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

เรียนเยอะขนาดนี้มีท้อบ้างไหม ทั้งดนตรีด้วย ภาษาด้วย

ถามว่ามีท้อไหม ก็มีครับ อารมณ์เหมือนอยู่ที่เมืองนอกคนเดียว อยู่ในห้องสี่เหลี่ยม แล้วก็นั่งอ่านภาษา นั่งซ้อม มันก็มีช่วงที่รู้สึกว่าเราคิดถูกหรือเปล่าที่มาเรียน แต่พอคิดดีๆ จริงๆ แล้ว มันแค่เพราะว่าเรารู้สึกว่าอะไรที่มันยาก เราจะรู้สึกว่ามันเหนื่อย แต่ในทางกลับกัน ถ้าเราออกไปรีแลกซ์ เช่น ออกไปเดินเล่น ออกไปฟังเพลง ออกไปดูหนัง สักพักหนึ่งพอเราโอเค เราจะกลับมาอ่านหนังสือต่อ กลับมาซ้อมต่อ คือผมรู้สึกว่าพวกนั้นมันเป็นสิ่งที่ทำให้เราท้อเท่านั้นเองครับ แต่ถ้าเราท้อแล้วเราเลิก มันก็เหมือนกับเราแพ้ตัวเองครับ

ทำไมถึงตัดสินใจไปเรียนที่นั่น

ครั้งแรกผมได้เจออาจารย์ อาจารย์ผมชื่อ Lars Mlekusch ท่านเป็นนักแซกโซโฟนชาวสวิสเซอร์แลนด์ และสอนอยู่ที่เวียนนา ผมเจอท่านตอนผมไปค่ายดนตรีที่สเปน แล้วได้มาสเตอร์คลาสกับท่าน ทำให้ผมรู้สึกว่าท่านเป็นคนที่สอนดีมากๆ เลย หลังจากนั้นเป็นเวลา ๑ ปี ผมเตรียมตัวว่าปีหน้าผมจะไปศึกษาต่อกับท่านครับ สุดท้ายก็เลยไปสอบในปีถัดไป แล้วก็สอบผ่านที่มหาวิทยาลัยของท่านครับ

สิ่งสำคัญในมุมมองของเราที่เป็นหนึ่งในนักดนตรีคือ

สำหรับผมในฐานะที่เป็นนักดนตรีนะครับ ผมรู้สึกว่าสมัยนี้ดนตรีมันเล่นได้ทุกคน ทุกคนเล่นได้ ดนตรีไม่ใช่อาชีพ

เต้นกินรำกินเหมือนสมัยก่อนที่เขาว่ากัน ผมรู้สึกว่ามันเปิดมากขึ้นแล้ว แล้วก็ผมรู้สึกว่า ถ้าเป็นนักดนตรี สำหรับผมดนตรีทำให้ผมมีความสุข ไม่ใช่ว่าผมเล่นเพราะผมต้องเล่น แต่ผมเล่นเพราะว่าผมอยากจะเล่นมากกว่าครับ

ภูมิใจไหมที่เป็นหนึ่งในดุริยางคศิลป์

แน่นอนครับ ต้องภูมิใจอยู่แล้ว พูดได้เต็มปากเลยว่าถ้าผมไม่ได้มาเป็นเด็กดุริยางคศิลป์ ผมคงไม่สามารถมาได้จนถึงจุดๆ นี้แน่นอน ผมรับประกันเลย แล้วก็ที่แน่ๆ คือ ดุริยางคศิลป์เป็นวิทยาลัยที่พร้อมทุกอย่าง ไม่ว่าจะทางด้านอุปกรณ์ทางด้านการศึกษา หลักสูตร ทุกอย่างเอื้ออำนวยต่อการเรียน ทำให้เรากลายเป็นนักดนตรีที่เป็นมืออาชีพมากขึ้น ไม่เคยไม่ภูมิใจเลยที่ได้เป็นเด็กดุริยางคศิลป์ครับ

ขณะนี้ทำอะไรอยู่บ้าง

ตอนนี้ผมเรียนอยู่ชั้นปีที่ ๑ ต่อไปผมจะย้ายที่เรียนไปสวิสเซอร์แลนด์ในชั้นปีที่ ๒ เหมือนกับว่าผมได้มีโอกาสไปศึกษาต่อที่สวิสเซอร์แลนด์ก็ได้เปิดมุมมองมากขึ้น เพราะว่าอยู่ที่เวียนนาหนึ่งปีแล้วก็มีโอกาสเข้ามาทำให้ผมได้ไปศึกษาต่อที่สวิสเซอร์แลนด์ ทำให้ได้มองดนตรีของประเทศอื่นมากขึ้น ไม่ได้แค่อยู่ในเวียนนา เหมือนกับได้ค่อยๆ โตไปในยุโรปมากขึ้นครับ

วางแผนก้าวต่อไปในอนาคตอย่างไร

ตอนนี้คงเรียนก่อนจนกว่าจะจบปริญญาตรี ปริญญาโท หรือไม่ก็ปริญญาเอก อนาคตยังไม่แน่นอนครับ คงเรียนไปเรื่อยๆ จากที่เราเคยอยู่ประเทศไทยมาตลอด อยู่ดีๆ ปีหนึ่งเราต้องไปอยู่เมืองนอก การที่ผมตัดสินใจออกไปมีอยู่สิ่งเดียวครับ คือ ผมอยากได้ความรู้มากขึ้น ผมอยากรู้ในสิ่งที่ผมไม่รู้ ผมอยากได้ในสิ่งที่ผมไม่สามารถหาได้ในประเทศไทย ซึ่งสิ่งที่ผมอยากจะทำในอนาคต คือ ผมจะนำทุกอย่างที่ผมไปหามาได้ นำทุกสิ่งที่ผมไปเรียนรู้เพิ่มเติมมา กลับมาไว้ที่ไทยให้ได้

ฝากอะไรถึงเพื่อนๆ นักศึกษา

ใครที่ตอนนี้กำลังศึกษาทางด้านดนตรีอยู่ หรือไม่ก็ศึกษาเป็นงานอดิเรก หรือแม้ที่อยากจะเป็นนักดนตรีอาชีพ ก็ขอให้สู้ๆ ครับ เพราะว่าดนตรีมันไม่ใช่อะไรที่แบบทำปุ๊บได้เลย มันต้องค่อยๆ ซ้อม ค่อยๆ อ่าน ค่อยๆ ศึกษา สะสมความรู้ไปเรื่อยๆ จนกว่ามันจะสำเร็จครับ ผมคิดว่าคนไทยไม่ได้น้อยหน้าไปกว่าคนต่างชาติเลย เด็กไทยขยันอยู่แล้ว ถ้าขยันต่อไปเรื่อยๆ รับรองว่าเด็กไทยจะต้องไประดับชาติได้แน่นอนครับ